

လမင်းမိမိ

မိတ္ထု ရွှေရောင်

(၁)

“သုံးထပ်ပဲဆိုတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တက်နိုင်ဆင်းနိုင်တာပေါ့၊
အန်တီတို့တောင် အေးအေး ဆေးဆေးပဲ”

ရှေ့ကအခန်းရှင် အန်တီကြီးက သူတင်ပါးကြီးတွေနောက်ပစ်ပြီး
ကုန်းကာ ကုန်းကာ တက်လေသမျှ နောက်ကငြိမ့်၊ နောက်က ကိုလေး၊ အစဉ်လိုက်
ပါလာပါသည်။ ငြိမ့်က ကိုလေးကို လှည့် ပြုံးပြရင်း ...

“အခန်းလေးက သန့်တယ် ကိုလေးရဲ့၊ သူက သီးသန့်
အခန်းဖွဲ့လေးတွေနဲ့ဆိုတော့ သီးသန့်လေး”

“အင်းပါ ... ငြိမ့်သဘောကျဖို့ အရေးကြီးတာ၊ တက်နိုင်လို့လား၊
နေ့စဉ်နဲ့အမျှကျတော့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“သုံးထပ်တည်းရယ် ကိုလေးရဲ့”

“အင်းပါ ... အင်းပါ၊ ဖြစ်ရင်ပြီးတာပဲ”

“အခန်းလေး သုံးခန်းတည်းရယ်၊ သုံးယောက်ပဲ နေရမှာလေ”

“အင်းပါ၊ ကောင်းတာပေါ့”

ဒီအခန်းလေးကို မနေ့က ငြိမ့်လာကြည့်သွားပြီးပြီ။ ကြည့်ပြီးသမျှ
အဆောင်တွေထဲမှာ အဆင်ပြေတယ်ထင်တဲ့ ဟာတွေထဲကမှ လက်ရွေးစဉ်
ပြန်ရွေးတဲ့အခါ သန့်ပြန့်ဖို့၊ နာမည်ကောင်း တဲ့ အဆောင်ဖြစ်ဖို့၊ ဈေး ကားဂိတ်နီးဖို့၊
ရပ်ကွက်သန့်ဖို့ စသဖြင့်သော အချက်ပေါင်းများစွာနဲ့ တိုက် ဆိုင်နှိုင်းယှဉ်ပြီးမှ

ရွေးချယ်တာ။

အိမ်ရှင် အန်တီကြီးက အောက်ထပ်မြေညီမှာနေပြီး သူ့ထပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သုံးလွှာခန်းကို ငှားခ ခြောက်သောင်းဈေးသတ်မှတ်ကာ အိပ်ခန်းသုံးခန်းဖွဲ့၍ အဆောင်သူ သုံးယောက်ပဲထားတာ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက် နှစ်သောင်းနှုန်း။ မီတာခကိုတော့ သုံးယောက်မျှခံ။ မီတာဘစ်လ်က တစ်လနောက်ကျတဲ့အတွက် တစ်လစာလောက်ကို မှန်းဆစပေါ်တင်ထားရသည်။

မနေ့က ငြိမ့်လာကြည့်ချိန်ဟာ ညနေငါးနာရီ။ နှစ်ဦးရှိနှင့်တဲ့ အဆောင်သူထဲက တစ်ယောက်သာ ရှိနေပြီး နောက်တစ်ယောက်က သူ့အလုပ်က ပြန်မလာသေးလို့ မတွေ့ခဲ့ရပါ။ တွေ့ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ သဘောထား စိတ်ထားကောင်းကောင်းကလေး ပုံစံမျိုးပါပဲ။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ယုယရေ... သစ္စာရေ”

အန်တီကြီးက အခန်းရှေ့မှာရပ်ကာ သစ်သားတံခါးရွက်ကို ခေါက်လိုက်ပါသည်။ ဒီကနေ့ ကတော့ စနေနေ့မို့ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်လုံး ရှိနေမည်ထင်ပါရဲ့။ ကိုလေးလည်း သူ့ ရုံးအားရက်မို့ လိုက်လားနိုင်တာလေ။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တစ်ကြိမ်ထပ်အခေါက်မှာ သစ်သားတံခါးရွက် ပွင့်သွားကာ မနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး ကိုပဲ ငြိမ့် ထပ်တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်မှန်းတန်းနေပြီးတာမို့ ငြိမ့်က စတင်ပြီးပြလိုက်လျှင် သူက မကြည်မသာ ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာထားကို ချက်ချင်းကြိုးစားပြင်ဆင်လိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးနှင့် တုံ့ပြန် ပြုံးပြ လိုက်ရင်း သံတံခါးကို သော့ဖွင့်သည်။

“ဟဲ့ ... အိတ်တွေက !”

“ယုယတောင် ခုပဲ ဆင်းလာပြောတော့မလို့ အန်တီစိန်”

“ဘာလဲ ... ယုယရဲ့”

ယုယက ခုမှ နေဖို့ကြံစည်တဲ့ လူသစ်ရှေ့မှာ အားနာပါးနာ ခဏတော့ တုံ့နှေးသွားပုံ ရှိပြီးမှ မထူးဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံနှင့် ...

“ယုယ ပြောင်းမလို့ အန်တီစိန်”

“ဟင် ... ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်၊ ကောက်ကာငင်ကာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ယုယရယ်”

ယုယက အန်တီစိန်နှင့် ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ဝင်သာအောင် အပေါက်ဝနားပင် ရောက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့သေတ္တာလက်ဆွဲအိတ်တို့ကို ဆွဲရွှေ့ကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ငြိမ့်နှင့် ကိုလေးမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်းနှင့် ရှေ့မတိုးဘဲ မဝင်ဘဲ တို့နေရာအန်တီစိန်က ...

“လာ ... လာ ... ကလေးမ ဝင်ထိုင်။ ငါ့တူလား ဝင်ပါ၊ ရတယ်”

ငြိမ့်နှင့် ကိုလေးက ဧည့်ခန်းမှကျွန်းဆက်တီလေးတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ဝရန်တာရှေ့မှာပါတဲ့ ဧည့်ခန်းလေးဟာ လင်းခင်းချောင်ချိသည်။ နောက်ဘက်မှာ အခန်းငယ်သုံး ခန်းအရှည်လိုက် တောက်လျှောက်ဖွဲ့ထားကာ ဟိုးနောက်ဘက်မှာ မီးဖို အိမ်သာ ရေချိုးခန်း။

“ကဲ ... ပြောပါဦးဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ သစ္စာရောရှိလား”

“ရှိတယ်၊ မီးဖိုမှာ ဟင်းချက်နေတယ်”

“ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းမလို့လဲ၊ နေလာတာပဲ နှစ်ပေါက်ကျော်နေပြီဟာကို၊ ကြိုတောင် မသိရဘူး”

ယုယက ဆက်တီမှာထိုင်နေတဲ့ ငြိမ့်ဆီသို့ စိုက်စိုက်ကလေး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ငြိမ့်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံနေရာ ငြိမ့်က မသံမကွဲလေး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ယုယ အကြည့်က ငြိမ့် ဘေးမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေတဲ့

ကိုလေးထံဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားရပြီးမှ ...

“အန်တီစိန့်ကို လာပြောမလို့ပဲ၊ ရုတ်တရက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဟိုတစ်ရက်က အန်တီစိန့် လူတစ်ယောက် ထပ်တင်လို့ရတယ်
လာပြောကတည်းကပါ”

“သုံးခန်းရှိတာ ညည်းက တစ်ယောက်စာပေးပြီး တစ်ခန်း၊ သစ္စာက
တစ်ခန်းပဲ နေပြီး နောက်တစ်ခန်းကို လူတစ်ယောက်ထပ်လက်ခံမယ်ထင်တာ”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီစိန့်၊ ယုယ ပြောင်းမှာမို့ ယုယ အခန်းအတွက်
လူတစ်ယောက်ရှာလို့ ရတယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ ... မသိပါဘူးအေ၊ ဘာအဆင်မပြေတာရှိလို့လဲ သမီး”

“မရှိပါဘူး အန်တီစိန့်၊ ယုယရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲလေးကလည်းနယ်ကလာပြီး
အဆောင်မှာနေ မယ်လုပ်တော့ ယုယနဲ့အတူတူ နေချင်လို့ဆိုပြီး သူနဲ့ ပြောင်းနေဖို့
အတင်းအကျပ် ပြောနေလို့ပါ၊ ဒီမှာကလည်း မသစ္စာက နှစ်ခန်းနေနေတော့
ညီမလေးကို ခေါ်မယ်လို့ ပြောမနေတော့တာပါ”

“ဪ ... သုံးလတစ်ကြိမ်စာ ကြိုပေးထားတာ၊ တစ်လလောက်တောင်
လိုနေတာ ယုယ ရယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်တီစိန့်၊ တစ်လစာလခ ပိုနေတာလည်း ယုယ
ဘယ်လိုမှ သဘောမ ထားပါဘူး၊ ယုယဘာသာ အဆင်ပြေသလို လုပ်ရတာ ပဲဟာ၊
အန်တီစိန့်ဘက်က အမှားအယွင်းမှ မရှိတာ၊ မိတာခကလည်း ဒီလအထိတွက်ရင်
စပေါ်ငွေထဲကနဲ့ လောက်ငမှာပါ”

“လောက်ပါတယ်၊ ညည်းတို့မိတာခတွေက ပုံမှန် ဒီလောက် ဒီလောက်ပဲ
ကျနေကျပဲဟာ၊ ခုမှ ရုတ်တရက် သိရတော့ အန်တီက
အံ့ဩစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ သုံးယောက်ဖြစ်မယ်ထင် တာ၊ ခုတော့

နှစ်ယောက်က နှစ်ယောက်ပဲပေါ့၊ ဒီနေ့ပဲ ပြောင်းတော့မှာမို့လို့လား

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုပဲ အန်တီစိန်ကို ဆင်းပြောဖို့ ဆင်းတော့မလို့၊ ခဏနေရင် ကိုမျိုး လာကြိုပါလိမ့်မယ်”

“ဪ ... မောင်မျိုး လာခေါ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာတောင် လာပြီထင်တယ်၊ အောက်ကကားသံက သူကားသံနဲ့ တူတယ်”

ယုယက ဝရန်တာလေးဘက်သို့ ထွက်ပြီး အောက်ကကားကို လှမ်းကြည့်သည်။ ငြိမ့်က အမူအရာတစ်မျိုးလေးဖြစ်သော ယုယကိုသာ လိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဟိုးရှေးခေတ်က ဂျူးလိယက်ဆံပင်ပုံလို့ ခေါ်ဖူးကြတယ်ဆိုတဲ့ နဖူးထိပ်မှာ အလယ်ခွဲတိတိပပနှင့် ဆံပင်ဖြောင့် စင်းစင်းလေးက ခါးကိုတောင်ကျော်လို့။ မပိန်မဝ သွယ်လျလျ။ မျက်နှာကလေးကလည်း တစ်မျိုးလေး ချစ်စရာ။ မနေ့က သူ့ကိုမြင်တော့ အခန်းဖော်အဖြစ် နေရမယ့်သူတွေထဲက တစ်ယောက်ကတော့ သဘောသကာယ ကောင်းမယ့်ပုံကလေးပဲရယ်လို့ မှတ်ချက်ချမိကာ စိတ် ထဲ ဘဝင်ကျရွှင်ပျမိတာ။

ခုတော့ သူက ပြောင်းတော့မယ်။

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ရွယ်တူတွေချင်းမို့ ရိပ်မိလို့နေသည်။ အဲဒီ မယုယ ပြန်ဝင်လာတာကို ငြိမ့် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“ကိုမျိုးလာပြီ အန်တီစိန်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ခုပဲ သွားတော့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ယုယ ရုတ်တရက် ခပ်မြန်မြန် ပြောင်းဖြစ်သွားတာတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်မို့ပါ၊ အန်တီစိန်ဆီမှာ နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အန်တီစိန်ကိုလည်း ယုယသတိရနေမှာ”

“အေးလေကွယ် ... တစ်နှစ်ကျော် ကြာပြီးမှ”

“ပြောင်းမယ့်ဆီကဖုန်း ယုယ မသိသေးလို့၊ သိရရင် အန်တီစိန့်ဆီ
ဖုန်းဆက်ပြီး ဖုန်းနံပါတ် လှမ်းပေးဦးမယ်”

“အေး ... အေး”

“ဒါဖြင့် ယုယ သွားတော့မယ် အန်တီစိန့်”

“အေးကွယ်”

ယုယ စကားလည်းဆုံး အခန်းပလောက်ထိပ်ကိုလည်း
လူတစ်ယောက်ရပ်လာတာကို ပခုံးစွန်း လက်ဖျားလောက်ပဲ တွေ့လိုက်ရလျက်
ထိုလူက ယုယရဲ့သေတ္တာတွေ အိတ်တွေကို လှမ်း ယူပြီး
ပြန်ဆင်းချသွားပါတော့သည်။ ယုယက ဖျတ်ကနဲ ငြိမ့်ကိုကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ နေဖြစ်လား”

ခပ်တိုးတိုး မေးလေသည်။ ငြိမ့်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဘာကြောင့် မေးတာပါလိမ့်လို့ စုစမ်းတဲ့ သဘောမျိုး ငြိမ့်က သူ့ကို
ဆက်စိုက်ကြည့်နေမိ သော်လည်း ယုယကဘာစကားမှ မဆက်တော့ပါ။ ခေါင်သာ
တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်း တံခါးမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။
ကိုယ်ရောက်လာချိန်မှာ ရုတ်တရက် အဖြစ်အပျက်က တစ် မျိုးကြီး ဖြစ်နေတာမို့
ငြိမ့်တို့လည်း ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေမိကြသေးသည်။

သူ့ဟာသူ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ စောစောကတည်းက ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာ
ဖြစ်နိုင်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ကိုလည်း မနက်စောစောကတည်းက ထပြင်ထားတာ
ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ်တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်လာ ချိန်မှာ မြုန်းစားခိုင်းစား သူက
ထွက်ခွာသွားသလို ဖြစ်ရပ်ကြီးက စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်ချင်စရာကြီး လိုပင်။

“သမီး ... အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ရင် ကြည့်ဦးလေ၊ သူလည်းပြလိုက်ပါဦး”

“ငြိမ့်က မနေ့က ကြည့်ပြီးပါပြီ အန်တီ၊ သူကလည်း အနေအထားလေး သိရရင် ပြီးပါပြီ၊ အထဲထိတော့ ထပ်မကြည့်တော့ပါဘူး”

“အန်တီ အဆောင်လေးက အဆောင်နဲ့တောင် မတူပါဘူး၊
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလေးလိုပါပဲ ငါတူရယ်၊ အခုကြည့် ... နှစ်ယောက်တည်းပဲ
ပြန်ဖြစ်တာပေါ့၊ သုံးယောက်တောင်မရှိတော့ဘူး၊ သစ္စာကတော့ အရင်ကတည်းက
အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း ယူထားတယ်၊ နောက်တစ်ခန်းက သူ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေကများတော့
အပိုယူထားတာပေါ့ ...

ငါတူကြီးကကော သဘောကျရဲ့လား”

ကိုလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောကျပါတယ်၊ လူကနည်းတော့ အန်တီပြောသလိုပဲ
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ လေးလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ တစ်ခုပဲရှိတာက
တစ်ယောက်ရဲ့ဧည့်သည်စောင်သည် မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်း
အဝင်အထွက်တွေက ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေဖို့ပါပဲ ...

လူများတဲ့အဆောင်ကျတော့လည်း သူ့ဧည့်သည် ကိုယ့်ဧည့်သည်နဲ့
မသိသာပေမယ့် နှစ်ယောက်တည်းနေတာမှာ တစ်ယောက်က ဧည့်သိပ်များလွန်းရင်
နောက်တစ်ယောက်အတွက် ပရိုက်ဗိတ်စီ မရှိတာမျိုးပေါ့၊ သူက အေးတယ် အန်တီ၊
အပေါင်းအသင်းလည်း နည်းတယ်”

ရုတ်တရက် အနောက်ဘက်ထဲ ဝင်ရမယ့် ဘေးစင်္ကြံလေးအဝက
ခန်းဆီးစပြာနုလေးဟာ လွင့်ခနဲလှုပ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။
ဧည့်ခန်းက အားလုံးရဲ့အာရုံဟာ အဲဒီ ဘက်ရောက်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြပြီး
အန်တီစိန်ကတော့ ...

“ဟော ... သစ္စာ၊ ဘာတွေ ချက်နေလဲ”

သစ္စာက ပါးချိုင့်နှစ်ဖက် ပေါ်လွင်အောင် နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးလိုက်ရင်း

...

“ပိတ်ရက်ဆိုတော့ အန်တီစိန်ရယ်၊ အရသာတွေ့မယ်ထင်တာလေး

စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချက်ပြုတ်နေရတာ ”

ပခုံးကိုထောက်ပြီး ကော့ထွက်နေတဲ့ အမျှင်ပါးလေးတွေနှင့်

စတက်ပံဆံပင်တိုတိုဟာ ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာကိုနုနယ်စေသော်လည်း ငြိမ့်က

ကိုယ့်ထက်ကြီးလိမ့်မယ်လို့ ချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖြူဝင်းတဲ့

အသားရောင်ပေါ်မှာ မျက်နှာပေါ်က ပစ္စည်းတွေက ပေါ်လွင်ထင် ရှား

ပြတ်သားနေပြီးထင်ပေါ်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ကာ အပြုံးကလည်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက် ပြည့်ဝတဲ့သူရဲ့ အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ့်ခန္ဓာနဲ့ အနေတော် တီရှပ်ဖြူလေးကို ချည်သားဘောင်းဘီ

ခြေသလုံးလယ်လော က်အရှည် အဖြူပေါ်အစိမ်းစင်းလေးတွေနှင့်

ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ထူးခြားတဲ့ သူ့ပုံစံလေးကို ငြိမ့်က ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“ယုယ သွားပြီလား အန်တီ”

“အေး ခုပဲသွားပြီလေ၊ ရုတ်တရက်ပဲ၊ အန်တီဖြင့် ခုမှသိတယ်”

“ဒီကောင်မလေးက ဇွတ်ဆို ဇွတ်ပဲဟာကို အန်တီရယ်၊

ကလေးစိတ်ကပဲဟာ၊ ထမင်းစားပြီးမှ သွားပါဆိုတာတောင် သစ္စာရဲ့ လက်ရာကို

မြည်းမသွားဘူး”

“ဟုတ်ပကွယ်”

“ဒါ လူသစ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် သစ္စာရေ၊ ငြိမ့်ခင်လေး တဲ့”

သစ္စာထံမှ ညာလက်ဖြူဖြူကလေးက ငြိမ့်ထံဖြောင့်ဖြောင့်ကလေး
ဆန့်ထွက်လာရင်း...

“တို့က သစ္စာရှင်ပါ”

ငြိမ့်က ထိုင်လျက်ကပင် သူ့လက်ကို ကယောင်ကတန်း
ပြန်လည်ဆုပ်ဆွဲလိုက်ရစဉ် အချက်ရေခပ်များများ ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းနေတဲ့
သစ္စာရှင်က ငြိမ့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ထွင်းဖောက် အကဲခတ်လျက်သား။

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မသစ္စာ”

“ငြိမ့်ခင်လေးက ငယ်ကောင်း ငယ်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးပြု၍ တို့ကို
သစ္စာလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ငြိမ့်ခင်လေးက အတော်လှတာပဲ”

ငြိမ့်ရဲ့မျက်နှာ ဝင်းဝါဝါလေးက သွေးရောင်ပြေးသွားပါသည်။
မိန်းမဆန်ဆန်ကလေး နုထွေးသိမ်မွေ့လှတဲ့ ငြိမ့်ရဲ့အလှဟာ မြင်သူတကာ
ချီးမွမ်းသံကြားလျှင် ငြိမ့်က ရှက်သွေးစိုစွတ်မြဲ ပင်။

“သစ္စာလည်း လှပါတယ်၊ ငြိမ့်က အရင်ပြောဖို့ နောက်ကျသွားလို့ပါ”

“အဟင်းဟင်း ... ဟိုဘက်က အစ်ကိုလား”

“ဟုတ် ... ဟိုဒင်း ...”

“သက်ဆိုင်သူပေါ့”

“ဟုတ် ...၊ ကိုသက်ထင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ လောလောဆယ်
နေပြည်တော်မှာ တာဝန်ကျ နေတဲ့ အင်ဂျင်နီယာပါ”

“ဪ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ငြိမ့်ခင်လေး ဘယ်တော့ ပြောင်းလာမလဲ၊ လတောင်ကုန်ပြီပဲ”

“လကုန်တာနဲ့ ပြောင်းလာမှာပါ၊ နောက်နှစ်ရက်ပေါ့”

“မြန်မြန်သာ ပြောင်းလာပါ၊ တစ်ယောက်တည်းက ပျင်းစရာကြီး

ဖြစ်နေမှာ ၊ ခုလည်း အဆောင်မှာပဲ နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နယ်ကလာတာလား”

“ငြိမ့်က နယ်ကပါ၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ အဆောင်တစ်ခုမှာ

နေနေတာပါ၊ အဲဒီ အဆောင်မှာက လူသိပ်များတော့

တစ်ယောက်ဝင်တစ်ယောက်ထွက်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း လူစုံပြီး

ဗျောက်သောက်ဖြစ်လာလို့ပါ၊ အရင်လူတွေကရွှေသွား နောက်လာတဲ့ လူတွေက

ကိုယ်နဲ့ အထား မကိုက်ဘဲ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာရလို့ ပြောင်းချင်တာပါ”

“ဟုတ်တယ်။ လူများရင် ဇယားသိပ်ရှုပ်တယ်၊ တို့လည်း

အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကြိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ယုယ ပြောင်းလာကာစ တလောက

နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်မယ် ဆိုတော့ တို့တစ်ယောက်တည်း

နှစ်ခန်းယူထားတော့မယ်လို့ အန်တီစိန်ကိုပြောပြီး နှစ်ယောက်ပဲ နေလိုက်တာ၊

နောက်လူတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်တော့ ကိုယ်အပိုကုန်ကျမယ့် နှစ်သောင်းဖိုး

ထက် ပိုစိတ်ရှုပ်ရမယ့်ပုံ ပေါက်နေလို့လေ”

သစ္စာရှင်ရဲ့စကားကို အန်တီစိန်က သဘောကျပြီးနေပါသည်။

“ခုဆို သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ငြိမ့်ခင်လေး ပုံစံက အေးချမ်းလွန်းလို့လေ၊

စိတ်မဆင်းရဲရဘူး ဆိုတာ သေချာနေတယ်၊ ဆုတောင်းနေတာ၊ ယုယလည်းပဲ

မဆိုးပါဘူးလေ၊ စိတ်ကောင်းလေး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗဲရီးချိုင်းလ်ဒစ်ရှ်၊ မကျူးဝါး

မဖြစ်တာလေးတွေရှိတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ရင်မောခဲ့ရ တာပေါ့ ...

ဒါကြောင့် ငြိမ်းချမ်းတဲ့သူလေး လာပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာ ၊

ဝမ်းသာပါတယ် ငြိမ်ခင်လေး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သစ္စာ”

“ဘာကိုလဲ”

“နွေးနွေးထွေးထွေး ကြုံဆိုတာကိုပါ။ နှစ်ယောက်တည်းနေရမှာ မဟုတ်လား၊ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် နွေးထွေးမှုရှိမှ နေပျော်မှာလေ”

ပြီးနေတဲ့ သစ္စာရှင်ရဲ့ ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ပါးချိုင့်ခွက်နှစ်ခုက ထင်နေပါသည်။ ငြိမ်က ကိုလေး ဘက်လှည့်ကာ-

“ကိုလေး ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ကိုလေးက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငြိမ် နေဖြစ်တယ်ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့၊ နက်ဖြန် သန်ဘက်ခါ တစ်ရက်ရက် ကိုယ်ပြောင်းပေးခဲ့မယ်”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်တို့ ပြန်လိုက်တော့မယ် အန်တီ၊ ငြိမ် စပေါ်ငွေ ပေးခဲ့ရမလား၊ လခကော အခု ပေးရမလား”

“စပေါ်ငွေ ပေးခဲ့ပေါ့၊ ဒါက ရုတ်တရက် ပြောင်းရွှေ့သွားရင် မိတာခတွေ ဘာတွေ နှိမ်ဖို့လေ၊ လခကတော့ သုံးလတစ်ကြိမ် ပေးရတာ ပေါ့၊ ဝင်တဲ့နေ့မှ ပေးလည်း ရပါတယ်”

“ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် သစ္စာ”

သစ္စာရှင်က လက်ပိုက် နှုတ်ခမ်းစေ့ ပြုံးရင်းက ...

“အိုကေပါ ... ဆီးယူလိတ်တာ”

ငြိမ့်တို့ အိမ်အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာကာ အိမ်ရှင်အန်တီစိန်ရဲ့
မြေညီထပ်ကိုဝင်၊ စပေါ်ငွေ ပေးချေပြီးတဲ့နောက် ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။
ကားမောင်းလာတဲ့ ကိုလေး နှုတ်ဆိတ်နေတာကို ငြိမ့်က ငဲ့ ကြည့်ရင်း ...

“နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စာရင်းရှင်းတာပေါ့နော် ကိုလေး”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီးကို သတိထားပေါင်းရလိမ့်မယ်နော်
ငြိမ့်လေး”

“ဘာလို့လဲ ကိုလေး”

“ငြိမ့်ထက် အများကြီးလည်တယ်”

“စိတ်သဘောတော့ ကောင်းပုံရပါတယ်”

“စိတ်ကောင်းတာ မကောင်းတာနဲ့ လည်တာအတာလည်း
မဆိုင်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ အင်း ... ကိုယ်က ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို
မကောင်းကြောင်း ပေဖန်တာတော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့
ငြိမ့်နဲ့တူတူနေရတော့မှာဆိုတော့ ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောရတော့မှာပဲ၊
သဘောလည်း ဒီလောက်ကြီး ကောင်းပုံမရပါဘူး ...”

ဒီနေ့ ပြောင်းရွှေ့သွားတဲ့ ယုယ ဆိုတဲ့ ဟိုအမျိုးသမီးကမှ သူ့ထက်စာရင်
ရိုးစင်းပုံရတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကြည့်ရတာ လည်း တစ်ခုခု စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်ပုံရတယ်၊ ငြိမ့် ပြန်စဉ်းစားဦး မလား

“ဟင့်အင်း ... ငြိမ့် ဒီအခန်းလေးကို ကြိုက်တယ် ကိုလေးရယ်၊
သစ်သစ်သန့်သန့်လေး အစစအဆင်ပြေတယ်၊ ချက်ပြုတ်စားလို့လည်း ရတယ်၊
တချို့အဆောင်တွေက ရေနွေးတောင် ကြိုခွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ
စိတ်ကောင်းရှိရှိမရှိရှိ ငြိမ့်အခန်းလေးကို ငြိမ့်ဟာငြိမ့် သော့ ခတ်ပြီးနေလို့ရတယ်၊
စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်ပြီး မပေါင်းဘဲ အပေါ်ယံလောက်ကလေးပဲ ပေါင်းလို လည်း

ဖြစ်ပါတယ်”

သက်ထင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ...

“အိမ်လိုက်ခဲ့ဦးနော် ငြိမ့်လေး၊ မေမေကလည်း ငြိမ့်နဲ့မတွေ့တာကြလို့ မေးနေတယ်၊ ကိုယ် ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့တစ်ရက်ကျမှ လာလည်ခိုင်းမယ် ပြောထားရတယ်”

ငြိမ့်ခင်လေးအဖို့ “ကိုလေး” ဆိုတဲ့ သက်ထင်ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ပတ်သက်မိတာဟာ ကံထူးခြင်းတစ်ရပ်လို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။ ငြိမ့်တို့က အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု။ မိတ္ထီလာမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်း ခဲ့တဲ့ ငြိမ့်ဟာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းဆက်တက်တော့ အီကိုရတာ မို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရွှေ့ ကျောင်းဆက်တက်သည်။

အဲဒီ ကတည်းက ငြိမ့်ရဲ့ အဆောင်သူတက်လာတာပင်။ အဆောင်မှာနေရတဲ့ အဖြစ်အပျက် ဟာ ငြိမ့်အဖို့တော့ ဘာမှထူးဆန်းခက်ခဲ မနေတော့ပါ။ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သမီးကတည်းက အဆောင် သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ ခုတော့ ဆယ်နှစ်တောင်ရှိပြီပဲ။ မေမေဟာ သူတို့ဒေသထွက် ကုန်လှောင် ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်နှင့်ပင် သူ့ဟာနှင့်သူ ပိုပိုလျှံလျှံကလေး ရှိသည်။ မှီခိုသူ ညီမတူမတို့နှင့် အတူ နေ၍ ငြိမ့် ရန်ကုန်လာနေသော်လည်း မေမေမှာ အထီးကျန်လှတယ်တော့ မဟုတ်ပါ။

ကျောင်းပြီးတော့လည်း ခုခေတ်ထုံးစံ ငြိမ့်က စာရင်းကိုင်သင်တန်းတွေ ဆက်တက်ဖြစ်သေး တာပင်။ မိတ္ထီလာကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက်သာ ပြန်လည်ပြီး မေမေကို ကန်တော့ဖြစ်တာ။ ကုမ္ပဏီမှာ စာရင်းကိုင်ဝန်ထမ်းဖြစ်တော့လည်း ငြိမ့်ရဲ့မနည်းလှတဲ့ လခဟာ မေမေထံ ကန်တော့ ဖွယ်ပစ္စည်းလေးတွေ လူကြိုဝယ်ပို့နိုင်တယ် ဆိုရုံလောက်သာ။

ရန်ကုန်မှာ အသိပညာ ဗဟုသုတကြွယ်ဝတယ်ဆိုတာ သူ့သမီးလေးကို ကုန်သည်မဖြစ်စေ လိုတဲ့ မေမေကလည်း ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ ပြန်လာနေဖို့ ငြိမ့်ကို

ဘယ်တော့မှ မတိုက်တွန်းမခေါ်ယူ ပါ။ ဒီတော့ ငြိမ့်ရဲ့ကြီးဘဝဟာ ရန်ကုန်မြို့ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကျင်လည်နေခဲ့ပါသည်။

ကိုလေးကိုတော့ အလုပ်ဝင်တဲ့နှစ်မှပဲ ဆုံတွေ့တာ။ အဖြစ်အပျက်ကလည်း ရိုးစင်းရှင်းလင်း ပါသည်။ ငြိမ့်တို့ကုမ္ပဏီက အမ်ဒီအန်ကယ်ရဲ့ သားဖြစ်သူကလည်း ကုမ္ပဏီမှာပဲ လုပ်သည်။ ဒါရိုက် တာ တစ်ဦးပင်။ သူနှင့် ကိုလေးက သူငယ်ချင်း။ ဒီလိုနှင့်ပဲ ငြိမ့်ကို ကိုလေး စတင်မြင်တွေ့တာ။ ငြိမ့် နောက်လိုက်ပြီး ငြိမ့်ကို မိတ်ဖွဲ့ရင်နှီးပြီးတဲ့နောက် တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ကိုလေး ချစ်ရေးဆိုခဲ့ တာပင်။

အဖြေပေးဖို့ တစ်နှစ်လောက်တော့ အချိန်ယူမည်ဟု ငြိမ့်က ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် တကယ့် တကယ်တမ်းတော့ ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးသော အဖော်မဲ့တဲ့ ငြိမ့်ရဲ့နှလုံးသားက တောင့်ခံနိုင်စွမ်း လောက်အောင် သိပ်ကြီးမမာကျော။ သုံးလလောက်အကြာမှာပဲ ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးဖြစ်လိုက် တော့တာပင်။

နှစ်ဖက်မိဘများကိုလည်း အသိပေးဖွင့်ပြောထားကာ ဘယ်သူကမှ ကန့်ကွက်မှုမရှိပါ။ ဘုရင့်နောင်မှာ ပွဲရုံနှစ်ရုံပိုင်ဆိုင်သည့် ကိုလေးရဲ့ဖေဖေက စီးပွားရေး တောင့်တင်းကြွယ်ဝသည်။ ကိုလေးမေမေက တည်ကြည်အေးချမ်းကာ ကိုလေးရဲ့ညီမငယ်လေးက စိတ်ကောင်းရှိလှ သည်။ ငြိမ့်ကို သူတို့မိသားစုက နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုလက်ခံခဲ့ကြပါသည်။

ချစ်သူတွေ ဖြစ်ရပြီး မကြာခင် ကိုလေး နယ်ကို ပြောင်းရတာ ။ နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီမို့ မကြာ ခင်မှာတော့ ရန်ကုန်ပြန်ဝင်ရဖို့ လျှောက်ထားပါသည်။ ကိုလေး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နိုင်ချေရှိ၍ ငြိမ့် တို့ အချိန်စောင့်နေတာ။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာပြီးလျှင်တော့ မကြာခင် လက်ထပ်ကြဖို့ တိုင်ပင် ထားပါသည်။

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော်”

“ဟုတ်”

“ညနေလောက်မှ ပြန်ပေါ့”

“ဟော ... အဲဒီ ကိုလေးဟာလေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးတိုးပြီး တောင်းဆိုတတ်တယ်”

ကိုလေးက ကြည်ကြည်စင်စင်လေး ပြုံးနေသည်။

“ရနီကုန်ကို တစ်လ သုံး လေးရက်လေး လာရတုန်း အမေနား ကပ်မှပေါ့၊ ညီမနား ကပ်မှ ပေါ့”

“အာ ... ညီမက သူနား အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူ တကပ်ကပ်ဆိုရင် ဘယ်ကြိုက်မလဲ”

“အမေကတော့ ကြိုက်မှာလေ၊ ဒီအချိန်မျိုးလေး မျှော်နေမှာ၊
ငြိမ့်နားချည်း လာနေမနေနဲ့၊ ဒီနေ့ဆို ပိတ်ရက်၊ ကိုလေးလည်း
အပြင်မသွားရတဲ့ရက်မျိုး၊ ငြိမ့်ကလည်းတတွဲကြီး ကပ်မနေပါရ စေနဲ့၊ ထမင်းစားပြီး
ပြန်မယ်လေ ကိုလေးရဲ့”

“မေမေကလည်း ဆွဲထားမှာပါပဲ၊ မေမေက ငြိမ့် တစ်ယောက်တည်း
အဆောင်မှာ တပျင်းပျင်း တရီရီ ဖြစ်နေမှာစိုးတာ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ
တစ်ယောက်တည်း အချိန်ပိုနေရင် အပြင်ထွက် လျှောက်လည်တာတို့ စိတ်က
ဟိုရောက်ဒီရောက် လေတတ်တယ်တဲ့၊ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေရင်းနဲ့စသဖြင့်
စကားကမြည်ပြော တွေ့ဆုံပြီး နေဖြစ်ရင် ပျော်စရာလည်းကောင်း ၊
စိတ်လည်းကျန်းမာတယ်တဲ့”

“ငြိမ့်ကတော့ စိတ်မလေပါဘူး ကိုလေးရယ်။ အပြင်လည်း
မထွက်ပါဘူး၊ ငြိမ့်ဟာငြိမ့် ဝတ္ထု ဖတ်မယ်၊ မဂ္ဂဇင်းဖတ်မယ်၊ နှစ်ချောင်းထိုး ထိုးမယ်၊

ဒါတွေ ရုံးပိတ်ရက်မှ လုပ်နိုင်တဲ့ဟာ၊ အချိန်တောင် မလောက်ဘူး ကိုလေးကလည်း”

“ခုဆိုရင် ရုံးပိတ်ရက်ကျ ချက်ပြုတ်စားဖို့ပါ ရှိလာပြီ”

ကိုလေးက ပြုံးခဲ့ကြည့်ကာ ပြောလျှင် ...

“အင်းလေ၊ ငြိမ့်မှာ ဆိုင်ထမင်းဟင်းတို့ ခေါက်ဆွဲသုပ်တို့နဲ့ချည်း

ပြီးနေရတာ ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လေး ချက်စားချင်သေးတာ ခုမှပဲ

ဆန္ဒပြည့်ရတော့မယ်”

“ကြည့်ရတာ ဒီအဆောင်အခန်းကို သူ ရွေးချယ်တာ ဒီချက်စားဖို့

တစ်ခုတည်း ကြည့်ရွေး လိုက်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့ကွာ”

ကိုလေး ပြောတာ ဟုတ်နေ၍ ငြိမ့်က ခပ်သိမ့်သိမ့်

ရယ်မောနေမိပါသည်။

*

(၂)

သစ္စာရှင်သည် စားပွဲပေါ်သို့ ဖိုင်တစ်ထပ် ဘုတ်ခနဲ ကျလာသံကြောင့် ကွန်ပျူတာထဲ ခေါင်း နှစ်ဝင်မတတ် စိတ်ဝင်တစား အလုပ်များနေရာမှ လန့်သွားကာ လက်ထဲက မောက်စ်ကို ရှေ့သို့ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ ... ကျော်စွာညို၊ မင်းရဲ့ရိုင်းပျတဲ့ အပြုအမူတွေက ဘယ်တော့ရပ်တန်းက ရပ်တော့ မှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဖိုင်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ရုံပါ၊ ရိုင်းသွားလို့လား”

“မင်း တို့ဆီ ခိုပို့လာတင်တာလေ၊ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အသံ မထွက်အောင် ရိုရိုသေသေ စားပွဲပေါ် ချရတယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

“ခင်ဗျားကို မရိုမသေ မလေးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး မသစ္စာရာ၊ ကျွန်တော်ကိုက ဒီလိုပဲ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်လို့ပါ”

သစ္စာက ဂျစ်ကန်ကန် ညစ်စုတ်စုတ်ရုပ်နှင့် အသားညိုညို နှာခေါင်းချွန်ချွန် ကောင်ကလေး ကို တင်းတင်းကြည့်ရင်း ...

“မင်းဟာမင်း မင်းအိမ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်တတ်တတ်၊ ဒါရုံး။

မင်းအဆင့်က တို့ကို ရိုသေရမယ့်အဆင့်၊ မင်းဘာသာ

ဘော့စ်ရဲ့တူဖြစ်ဖြစ် ပလာယာဖြစ်ဖြစ် ငါက ဂရုမစိုက်ဘူး

ဒါပဲ”

ကျော်စွာညိုသည် မသစ္စာရဲ့ ထိုအပြောအဆိုမျိုးကို ထာဝစဉ် အသည်းယားတဲ့ကြားက သဘောတွေကျတတ်သူဖြစ်ရာ ခုလည်းပဲ တဟားဟား အသံကြီးနှင့် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ သူက ကုမ္ပဏီရဲ့သူဌေး ဦးသိုက်ဇော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောတူလို့လို့ ဆိုရတာ က ဦးသိုက်ဇော်မှာ သမီးတွေက နှစ်ယောက် တူမကသုံးယောက်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲ ဒီဂျင်နရေးမှာယောကျာ်းလေးဆိုလို့ ကျော်စွာညို တစ်ယောက်သာပါတဲ့ အတွက် ဦးသိုက်ဇော်က တူကို အတော်ချစ်ခင် အရေးပေးလို့ဝင်။

ကျော်စွာညိုအဖေက ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ဂျပန်မနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ပြန်မလာတော့ပေ။ ခုနစ်နှစ်သားမှာ အမေဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ကျော်စွာညိုဟာ ဆယ်ငါးနှစ်သားမှာ အဖေကို လက်လွှတ်ရပြန် သည်။ စိတ်လိုရင် ဦးလေးရဲ့အိမ်မှာနေလိုက်၊ စိတ်မလိုရင် မိမိပိုင် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းလေးမှာ သွားနေ လိုက်။

ကုမ္ပဏီရဲ့ ကဏ္ဍခွဲတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အိမ်တွင်းအလှဆင်လုပ်ငန်းမှာ ဝါသနာလည်း ပါတာမို့ ကျော်စွာညို ဝင်လုပ်နေတာနှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးသည်။ အိမ်ရဲ့အတွင်းဘက်တွေ အသေးစိတ်ပြင်ဆင် အလှဆင်တဲ့ အဖွဲ့တွေထဲမှာ တစ်ဖွဲ့ရဲ့စုပါဗိုက်ဇာအဖြစ် သူ ဝင်လုပ်သည်။

မသစ္စာကတော့ အဲဒီ Interior decoration လုပ်ငန်းခွဲရဲ့ မန်နေဂျာဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ ဂျစ်ကန်ကန် ကျော်စွာညိုက သစ္စာရှင်ကို ရိုသေလေးစားရမှာ အမှန်ဖြစ်သော် လည်း စိတ်ထဲရှိသလို လုပ်ကိုင်နေတတ်တဲ့ ကျော်စွာညိုက ဘာကိုမှ သိပ်ဂရုစိုက်လှပေ။

ကိုယ်ကသာ ဂရုစိုက်တယ် ကိုယ့်လိုပဲ ဘာကိုမှ သိပ်ဂရုစိုက်လှတဲ့ပုံ မရှိတဲ့ မသစ္စာကိုတော့ သိပ်ကြည့်မရ။ အမြင်ကတ်သည်။ အပေါက်ဆိုးတဲ့ အပျိုကြီး။ သူ့ကိုယ်သူ ဘဝင် ကလည်း မြင့်သလား မမေးနှင့်။ တစ်ရုံးလုံးက “ကိုသား” “ကိုသား” နဲ့ ဦးသိုက်ဇော် ခေါ်သလို တဖူးဖူးမှုတ် ရှိကြချိန်မှာ သူက “ကျော်စွာညို”

လို့သာ ခပ်ပြတ်ပြတ် ခေါ်ချကာ မျက်နှာကြော မလျော့တဲ့သူ။

ကျော်စွာညိုက ဖိုင်လ်ကိုပြန်ယူ ရွရွလေး ခါးကိုင်းတင်ပြီး...

“ရော့ဗျာ၊ လက်မှတ်ထိုးပါဗျာ”

“ငါမအားသေးဘူး”

“ဟာ ... လက်မှတ်ထိုးရုံပဲဟာဗျာ”

“မင်းလာပေးသမျှ ငါက လက်မှတ်ကောက်ထိုးစရာလား၊

စစ်ရဆေးရဦးမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ငါ အလုပ်လက်စ ရှိနေတာတွေ့သလား”

“တွေ့တယ်”

“အေး ... တွေ့ရင် နားလည်မှု ရှိပေါ့ကွာ”

“ကျွတ်”

ကျော်စွာညိုက လက်ပတ်နာရီ ငုံ့ကြည့်ရင်...

“မသစ္စာ လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ ကျွန်တော်လည်း လစ်လို့ရမှာလေ”

“မလစ်နဲ့ဦးပေါ့၊ ဒါပဲရှိတာပဲ”

ကျော်စွာညို ကွန်ပျူတာမောနီတာကို မြင်ရအောင် တိုင်းကာကြည့်ရင်း

...

“အာ ... ဒါတွေ နောက်မှ ဆက်လုပ်စမ်းပါဗျာ၊ ပလိစ်ဗျာ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခု ပြီးတဲ့နေ့လေဗျာ၊ နားချင်ပြီ၊ အိမ်လည်းအပ်ရော အိမ်ရှင်က ပါးစပ်ကို မစေ့နိုင်တာ၊ ဖိုင်လ်ထဲမှာ အိမ်ရှင်ရေးပေး လိုက်တဲ့ မှတ်ချက်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ဦး၊ နော် ... ဟွန်း၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်လုပ်ခဲ့တာ၊ လုံးဝ Perfect ၊ သိန်းငါးရာနဲ့ဝယ်တဲ့ သူ့ကွန်ဒိုကို တစ်ရာဖိုးပြင်လိုက်တာ၊ အခု ပြန်ရောင်း၊ ခုနစ်ရာကို ပျော်ပျော်ကြီးပေးဝယ်မယ့်သူ ပေါ်လာစေရမယ်”

သစ္စာရှင်က မျက်စောင်းတစ်ချက် မော့ထိုးရင်း ...”

“အဲဒါ ငါဆွဲပေးတဲ့ ဒီဇိုင်းလေ”

“ဟာ ... ! ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လက်နဲ့ ကျွန်တော့်ခွန်အားနဲ့ ကျွန်တော့်ဉာဏ်စွမ်းတွေ အချိန် တွေနဲ့ လုပ်ရတာ လေ ”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ မင်းဟာမင်းဆွဲတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဒီဇိုင်းနဲ့ ကပ်စတမ်မာ သိပ်ကျေနပ်တဲ့နေ့ကျ မှ လာကြွား ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားလို မိန်းမဟာလေ၊ ဒီလို အပေါက်ဆိုးဆိုး အပြောမျိုးတွေကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်ရတာ လည်း မဆန်းဘူး”

“ဘာ”

သစ္စာရှင်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ဖြုန်းခနဲ ရဲသွားပြီး မျက်လုံးတွေကလည်း မီးဝင်းဝင်းတောက်သွား ပါသည်။ ဒေါသရဲ့အရောင်အလျှံတွေဟာ သစ္စာရှင်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ပူပြင်းတောက်လောင်လာ သည်။

“ဟာ ... ဆောရီးဗျာ၊ အနာပေါ်တုတ်ကျသွားတာလားမသိဘူး”

“နင် ခုချက်ချင်း ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား ကျော်စွာညို”

သစ္စာက လက်ညှိုးကို ဆတ်ခနဲ ဆန့်တန်းညွှန်ရင်း အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဆောရီးဗျာ”

“ခုထွက်သွား”

“ဆောရီးလို့ ပြောနေသားပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ ဒီစကားလောက်ကို ဒီလောက် နာသွားလိမ့် မယ် မထင်လို့ ပြောတာပေါ့၊ သိရင် ပြောပါ့မလား၊ ဝန်ထမ်းချင်းချင်း နေရင်းထိုင်ရင်း အမုန်းပွားခံ ပါ့မလား”

“မင်း သွားတော့၊ မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ နေရာနဲ့နေရာနဲ့ မပြောတတ်၊ လူကြီး သူကြီးမှန်း မသိ၊ ပြောရတဲ့သူပါ သိက္ခာကျတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း လက်မှတ်ပဲ အမြန်ထိုးပေးတော့”

“ငါ အလုပ်မအားသေးတာ မင်း နားမလည်းဘူးလား”

“ခုလည်း ဒေါသဝုန်းခနဲထွက်တော့ ခဏရပ်လိုက်ရတာ ပဲဗျာ၊ ရပ်လက်စနဲ့ လက်မှတ်ထိုး လိုက်ပါတော့”

သစ္စာရှင်သည် ဂျစ်ပေကတ်လှတဲ့ ကျော်စွာညို့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ပြန်ထိုင်ချ လိုက်ရပါသည်။ သူနဲ့ ကျော်စွာညို့ကြားမှာ ခုလို အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်ရတဲ့ အကြိမ်တွေဟာ ဒါ ပထမ ဆုံးမဟုတ်ပါ။ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရိုးနေပြီ။ ဒီကောင်ကို ကြည့်လို့ကိုမရ။ သို့ပေမဲ့ သစ္စာက သူ့ကို လုံးဝကြီးတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ် မနေသည်မှာ အသုံးချစရာလေးတွေ ရှိသောကြောင့်တည်း။

ကျော်စွာညို့သည် အသားကညိုညို။ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ဟန်ကျစ်ကျစ်က အင်မတန် ကြည့်ကောင်းလှသည်။ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်တွေ မည်းနက်ထူထပ်နေကာ နှာတံချွန်နှင့် နှုတ်ခမ်း သားထူထူက ဆွဲဆောင်မှုအား ပြင်ထန်သည်။ ကြည်ကြည်သာသာ မရှိတဲ့ သူ့မျက်နှာကိုက မိန်းကလေးတွေကို စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်စေတာ။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခပ်ရှုပ်တုတ်တုတ်။ ရည်းစားကများများ။ ငယ်စဉ်က တစ်ကြိမ်အ သည်းကွဲဖူးရာ အဲဒီ အသည်ကို အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား ကုစားနိုင်မယ့် မိန်ကလေးကို ရှာဖွေလို့ မပြီးတော့ဘူးရယ်လို့ ဆင်ခြေရှိသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီလုပ်ငန်းရီဇာလ်ထ်က အရမ်းကောင်းထားတာပါ၊ ပိုင်ရှင်က ဘယ်လိုချီးမွမ်းထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဖတ်ကြည့်ပါဦး မသစ္စာရာ၊

စိတ်ရော လူရော ပင်ပန်းထား ရတာ ၊ အလုပ်အပ်တဲ့နေ့ နားပါရစေဗျာ”

သစ္စာက စားပွဲပေါ် တံတောင်ထောက် မေးထောက်ကာ သူ့ကို
မော့ကြည့်ရင် ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ပြန်ချင်နေရတာ လဲ”

“ရေချိုးမယ် ခဏနားမယ်ဗျာ၊ ညကျ ဘီယာသွားသောက်မယ်”

“မင်း ဘီယာဆိုင်က သီချင်းဆိုတဲ့ဟာတွေ ပါမှာပေါ့”

“ပါတာပေါ့”

“ပန်းကုံးလည်း စွပ်မယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့”

သစ္စာက တစ်ချက်မဲ့လိုက်သည်။

“မင်း အရည်မရ အဖတ်မရ တန်ဖိုးမရှိတာတွေ ဘာဖြစ်လို့
လုပ်ချင်ရတာ လဲ ကျော်စွာညို၊ တန်ဖိုးရှိတာလေးကို ကြိုးစားပြီး
တန်ဖိုးရှိရှိနေပါလား”

ကျော်စွာညိုက တစ်ချက်ရှုံ့မဲ့ပြီး စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ရာမှ
ခါးကိုင်းငုံ့၍ သစ္စာရှင်ကို စိတ်ပျက်ပျက်ကြည့်ရင်း...

“ဒီမှာ ...၊ ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ မသစ္စာ၊ ဒီစကားမျိုးတွေကို
ခင်ဗျားတို့ဘောစိ ကျုပ်ဦးလေးတောင်မှ ကျုပ်ကိုမပြောဘူး”

“မပြောလို ဒီလိုဖြစ်နေတာလေ”

“ကျွတ်”

သစ္စာက သူ့ရဲ့ဖိုင်လ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကို
လုံးဝစိတ်ထဲရှိသလောက် ရှုံ့ချနှိပ်ကွပ်နေ လို့ မဖြစ်သေး။ စိတ်ထဲရှိတိုင်း

ဆက်ဆံလိုက်ရင် သင်းထံက ကိုယ်လိုချင်တာလေးတွေကျ မရတော့ဘဲ ရှိဦးမည်။
ဒီလို ရှုပ်တီးရှုပ်ပွေ ညစ်ကျယ်ကျယ် ဂျစ်ကန်ကန် ကောင်မျိုးမှာလည်း သူ့မှာ
အသုံးတည့်တဲ့ ကိစ္စမျိုး ရှိပါသေးသည်။ တနည်းအားဖြင့် သူ့နေရာနဲ့
သူတန်ဖိုးနဲ့သူပေါ့။

“ငါ့မောင်လေးသာဆိုရင် မင်းလို အရည်အချင်းရှိတဲ့
ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ပေါ့တီးပေါ့တော့ ဟေးလားဟားလား ငါက မထားဘူး”

ကျော်စွာညိုက ခေါင်းယမ်းရင်း

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ငါပြောတာတွေက အကောင်းချည်းပဲ”

“ဪ ... ဪ”

“နေရင်းထိုင်ရင်း ကိုယ့်အထက်လူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်ချင်နေတာလဲ၊
ငါကလည်း နင့်ကို အန်ကယ်တူမို့ အောင့်အည်းနားထောင်နေရတယ်ဆိုတာ
မင်းလည်း အ, အ မဟုတ်တော့ သိနေမှာပါပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က
ကိုယ့်ဦးလေးဆိုပြီး မင်းက အထက်လူကို မထေမဲ့မြင် ဆက်ဆံဝံ့တာ”

“အာ ... ဒီလိုတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အန်ကယ်တူဆိုပြီး
ရုံးမှာအခွင့်အရေး ယူလိုတဲ့သဘော လုံးဝဥသယုံ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် စကားပြောပုံ
ဆိုပုံကတော့ အဖေကိုလည်း ဒီလို ပဲ၊ အန်ကယ်ကိုလည်း ဒီလိုပဲ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း
ဒီလိုပဲ၊ ဘောဒါကိုလည်း ဒီလိုပဲ”

“ညွှတ်တာပေါ့ ... အဲဒါ”

“ဘာလဲဗျ”

“သူ့နေရာသူ့ အဆင့်ခွဲပြီး ဆက်ဆံတတ်ရတယ်ဟဲ့”

“ဒီမှာနော် ... ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ ပြောထားဦးမယ် ဒေါ်သစ္စာရှင်ရေ၊

ဟိုတလောကမှ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ပရိဖိုင်းလ်ကို ကျွန်တော် လှန်ကြည့်ပြီး လေ့လာတော့ ခင်ဗျားအသက်က လာမယ့်ချူယီယားမှာမှ သုံးဆယ်ပြည့်မှာ တွေ့ရတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“လေက သိပ်မြင့်တော့ အရင်က ကျွန်တော်က အဘွားကြီးသိပ်နုနေတာလား လို့၊ အပျိုကြီးလည်းဖြစ်တော့ ... ဪ ... ဪ ... ဆောရီး... ဒီစကားကိုနာတာ မေ့သွားပြန်ပြီ”

“အပျိုကြီးဆိုတာကို မနာဘူးဟဲ့၊ မှတ်ထားဦး၊ ဒီအပေါက်ဆိုးဆိုး အပြောမျိုးတွေကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်တာ ဆိုတဲ့မှတ်ချက်ကို နာတာ”

“တစ်မျိုးပဲနော်

သစ္စာသည် သူရဲ့လုပ်ငန်းပြီးစီးမှုဖိုင်လ်ကို စစ်ဆေးဖတ်ရှုနေရင်း သူ့ကို အသည်းထဲ ကလိကလိနေအောင် ထ၊ လုပ်ပစ်ချင်နေသည်။ ငါလိုတာ ရှိလို့သာပေါ့ဟာ။ နို့မို့ကတော့ နင်လိုကောင်ကို ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲပဲ။”

“အဲ ... အပျိုကြီးမို့ အသက်လေးဆယ်လောက် ရှိပေမယ့် နုနေသလားလို့ ထင်မိတာ၊ ခင်ဗျားက စကားပြောရင် သုံးဆယ်တန်းနဲ့ မတူဘူး၊ လေးဆယ်တန်းနဲ့ တူလွန်းလို့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်က နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ထဲ ရှိနေပြီ၊ အလွန်အကျွံကွာလှ သုံးနှစ်၊ ဒါကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ တူလောက် သားလောက် ကွာသလိုမျိုး အကျောကြီး အရင့်ကြီး ပြောနေတာ နားသိပ်အူတယ်၊ ဆင်ခြင်ဦးဗျာ”

“မင်းလိုပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်း ခုနပြောသလို အဖေလည်း ဒီလေ၊ ဦးလေးလည်းဒီလေ၊

ဘယ်သူ့မဆို ဒီလေမျိုးပဲ ဆိုသလိုပဲ၊ မင်းလိုငယ်တဲ့ သူကတောင် ကိုယ့်စရိုက်မို့ဆိုပြီး မဆင်ခြင်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ကကော မင်းကိုကျမှ တကူးတက ဆင်ခြင်ပေးစရာလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား ပြောတာဆိုတာတော့ နင်တွေ ငါတွေ ဟဲ့တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ အဲဒီ လိုမပြောဘူးဗျာ၊ တစ်ခါမှ ဒါမျိုးမကြားရဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျရင်ကြားရပြီ”

“အေး ... မင်းလည်း အခု မင်းရဲ့မန်နေဂျာကို ခင်ဗျားလို ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေတာ သတိပြုလိုက်ဦး”

ကျော်စွာညို ခပ်မှုန်တေတေ စုပုပ်နေပါသည်။

“ကဲ ... တန်ဖိုးရှိတာ ပြောမယ်”

ကျော်စွာညိုက မဲ့လိုက်ပါသည်။

“ဒီပရောဂျက်က တို့တွေ ရှုံးတယ်”

“ဘာရှုံးတာလဲ”

“တစ်အိမ်လုံးစာ ပလာစတကောနစ်ဖိုးတွေကို

ဒီနှုန်းနဲ့တွက်ချေထားတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလုပ်ငန်းအားလုံးအတွက် မင်း အချိန်ယူထားတာ ရက်လေးဆယ်၊ ဒီအတွင်းမှာ ကောနစ်တွေ တအားဈေးခုန်တက်သွားတာသိတယ်မို့လား၊ နောက်ဆုံးရစ် ငွေလက်ခံချိန်နဲ့ တွက်လိုက်တော့ ငါတို့ အတော်ရှုံးတဲ့သဘော ရှိတယ်၊ ဒီထက်ရက်တိုရင် ရှုံးတာသက်သာတယ်၊ ခုချိန်ဆိုရင် ဈေးက အတော်ခုန်တက် ကွာခြားနေတာ”

“ဟာ ... အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေ သူ့ဟာသူ ဈေးခုန်တက်သွား တာ ကျွန်တော်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအလုပ်လက်ခံ စရံယူပြီး ဘယ်နှရက်မှာ ဈေးဘယ်လောက် ချုပ်နှံတက်သွားမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိလဲ၊

ခင်ဗျားရော သိလား ဒေါ်သစ္စာရှင် ...

အလုပ်လက်ခံကတည်းက

ကပ်စံတစ်မာလုပ်ချင်တဲ့လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်ကို ချရေးတယ်၊ ပစ္စည်းတွက်တယ်၊
ဈေးတွက်တယ်၊ နောက်ဆုံး အက်စတီမေးရှင်းကို ခင်ဗျားခွင့်ပြုသတ်မှတ်ထား
တာပဲလေ၊ ဒီပေါ်မှာ ဟိုဘက်ကိုတွက်ချက်ပြီး ချာချီလုပ်တယ် ဒါပဲလေ၊ အဲဒီ ထဲမှာ
ကျွန်တော့် အပြစ် ဘာရှိလဲ၊ ဈေးတွေတက်အောင် ကျွန်တော်ကဆွဲထင်တာလား၊
တစ်ကမ္ဘာလုံး ဆောက်လုပ် ရေးပစ္စည်းစရိတ်တက်တာ၊ ကျွန်တော်လည်း
ဝေါလ်ထရိတ်စင်တာကို ဘာမှ မခြယ်လှယ်ဘူး”

“ဟဲ့ ... လျှောက်ပြောမနေစမ်းနဲ့၊ မင်းအပြစ်လို့ မပြောပါဘူး
ကျော်စွာညိုရယ်၊ နှုတ်သီး ကောင်းလျှာပါးနဲ့ ရန်တွေ့တတ်လိုက်တာ ၊ ရှုံးတယ်လို့ပဲ
ပြောပြတာ”

“ဒါတွေ မသိဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ ဒီငွေစက္ကူတွေရဲ့တန်ဖိုးကို ခင်ဗျား
သိပ်မရေတွက်စမ်း ပါနဲ့၊ ဖြစ်လာတဲ့ Result တစ်ခုရဲ့ Value ကို ကြည့်တတ်စမ်းပါ၊
ခုဆို ကျွန်တော့်ကပ်စံတစ်မာဟာ ပြီးနေတာပဲ၊ ဟယ် ... ဟာနဲ့ လှတယ်ဗျာ
ကောင်းတယ်ဗျာချည်းပဲ၊ သူ သိပ်ကျေနပ်သွားပြီ၊ ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ Interior decoration
လုပ်ရင် ဘယ်လိုကောင်းတယ် ဆိုတာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို မိတ္တူပွားတော့မယ်၊ ဒါက
မမြင်ရတဲ့ အမြတ်လေ”

သစ္စာက ပြီးမဲ့နှင့် ကျော်စွာညို့ကို တစ်ချက်မျက်လွှာလှန်ကြည့်သည်။
သူ့လက်မှတ်ကို လည်း တစ်ချက်ငုံကာထိုးလိုက်ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဆွဲတင်းကာ
ပြီးမဲ့ထား၍ ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်က ပါးပေါ်ထင်းနေပါသည်။

“ဒါတွေ တို့သိပါတယ်”

“သိမှန်းလည်းသိတယ်လေ၊ ကောင်းတာလေးတွေဆိုထုတ်မပြောဘဲ
မကောင်းတာလေး တွေချည်း ရှာကြံပြောမှန်းလည်းသိတယ်”

“မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ကတော့ ဘယ်တော့မှ စကားပြောအပေါက်လမ်း
တည့်မှာမဟုတ်ဘူး ကျော်စွာညါ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်က ဘယ်လိုပြောပြော၊ စိတ်ရင်းထဲက
ကိုယ့်မောင်လေးလို သဘောထားပြီး ပြောရအုံးမယ်”

“ဘာလဲ”

“ကလပ်တွေတက်၊ ဘီယာဆိုင်သွား၊ ပန်းကုံးစွပ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
တန်ဖိုးကျအောင် မနေစမ်းပါနဲ့”

“ဟာ...အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“မဆိုင်မှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက စိတ်ကောင်းရှိလို့ ပြောနေရတာ ၊
ငါတို့နှစ်ယောက်က ပါးစပ်က အပြောအဆိုမတည့်ပေမယ့် လက်တွဲအလုပ်လုပ်ရတာ
လည်း နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ မေင်နှစ်မတွေလို ဖြစ်နေပါပြီ ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း အစ်မ မရှိလို့ အစ်မဆိုတာကို
မခံစားတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား လည်း မောင်မရှိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းအပေါ် စိတ်ကောင်းစေတနာထားတယ်”

ကျော်စွာညါက ရှုံ့မဲ့ပြီး ခေါင်းကို ကျုတ်နေပါသည်။ ဒီအပျိုကြီးမ ငဲ့ကို
ဘာလာကျပ်နေသ လဲ သို့မဟုတ် ဘာလိုချင်လို့ လမ်းတွေခင်းနေလဲ။
စဉ်းစားလို့လည်းမရ။ သူကတည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ချိုချိုကောင်းကောင်းပြောနေပါလျက်
ကိုယ်ကဘုတောလို့လည်း မရ။

“ဒီခေတ်ကောင်မလေးတချို့က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ လည်လွန်းတဲ့ဘီး
ချေးသင့်မယ် သ င့်ရဲ့လား”

“နေပါဦး၊ အဲဒီ ချေးက ကျွန်တော့်ကိုသင့်မှာလား၊ ခင်ဗျားကို

သင့်မှာလား”

“ရိတာတွေ ထွေငေါ့တာတွေကို မင်းမေ့ထားစမ်း၊ ငါပြောနေတာတွေက စေတနာစကား တွေ၊ ငါ့လို စိတ်ကောင်းစေတနာနဲ့မိန်းမကို ဘယ်တော့မှ ဘာချေးမှ မသင့်ဘူးဆိုတာ ငါနားလည် ပြီးသား၊ နင့်ကိုပဲ သင့်မှာ၊ ငါကစေတနာနဲ့ ပြောပေးတာ”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ချေးသင့်သွားပြီ ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားနား မလာတော့ဘူး၊ မ သစ္စာ၊ ဒီတော့လည်း ခင်ဗျားမှာ နည်းနည်းပါးပါး ဘေးကနံတယ်ဆိုတာမျိုးလောက်တောင် အကျိုး ပျက်စီးစရာ မရှိပါဘူး၊ စိတ်ချပါ”

“နင့်ကို အမျိုးကောင်းသမီးတွေနဲ့ပဲ ငါက ဆုံစည်းစေချင်တာ”

ကျော်စွာညိုက မျက်ခုံးကြီးပင့်ပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ကာလိုက်ကာ...

“နားလည်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ”

“ဘာလဲ”

“ခင်ဗျား ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကလည်း ဒီစကားမျိုးပြောခဲ့တယ်၊ မှတ်မိပြီဗျာဖိုးရှိတဲ့ မိန်းမ ကောင်းလေးမျိုးနဲ့ တွဲပါဟယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းလားတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာလေ၊ နေပါအုံး နာမည်က တစ်မျိုးပါ ဘယ်သူ !! ”

သစ္စာက စားပွဲပေါ် လက်ပိုက်ကာ ကျော်စွာညိုကို ထိုင်ရက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“သိပြီ ... ယုယ ဆိုတာ”

“အေး... အဲဒါဆိုရင် နင့်အပေါ် ငါစေတနာရှိတာ သိသင့်တာပေါ့ ကျော်စွာညို၊ ယုယက ဘယ်လောက်လှလဲ၊ ချစ်စရာလေး၊ အေးအေးချမ်းချမ်းလေး၊ ဣန္ဒြေလည်းရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မ င်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာလေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက

ဇာတ်တော်တွေထဲက ဥဒုဗ္ဗဒေဝီနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ ပိဂ္ဂုတ္တရလုလင်လိုဟာမျိုးဆိုတော့ ငါက ဖန်တီးစပ်ဟပ်ပေးပေမယ့် နောက်ဆုတ်သွားတယ်”

“ကျွန်တော်မှ မကြိုက်တာ၊ သူ့ဟာသူ လှလွန်းအားကြီးလို့ နတ်သမီးဖြစ်ဖြစ် ချစ်မှမချစ် တာ၊ စိတ်မှမဝင်စားတာ”

“ဒီတော့ ... မင်း အခုအပြင်မှာ ဟေးလားဟားလား လုပ်နေတဲ့ဟာတွေကိုကျတော့ တကယ်ချစ်လို့လား”

“ဘာဆိုလဲ၊ ဒါတွေက ခဏတွဲ ထားပစ်ခဲ့၊ ရတယ်လေ၊ ယုယဆိုတဲ့ မိန်းကလေးလို သိက္ခာရှိရှိ မိန်းမစားကျတော့ ကျွန်တော်က စဉ်းစားရင် အတည်စဉ်းစားပေးရတော့မှာလေ၊ ပစ်စလက်ခတ်လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူက မိန်းမကောင်းလေ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ရင်မခုန်တာ မချစ်တာ သေချာတော့ ဆက်မကြိုးစားဘူးပေါ့”

“အင်းပေါ့လေ၊ တို့ကတော့ စေတနာထားလို့ ကြားကမိတ်ဆက်ပေးတာပဲ၊ စေတနာ ဆိုတာလည်း ဟိုဘက်ကိုရော မင်းဘက်ကိုရောထားတာ၊ နှစ်ဖက်လုံးကို ခင်မင်မှ စေတမာ ထားလို့ရတာ ၊ အခုလောလောဆယ်မှာကို မင်းကို ခြေငြိမ်ဖို့ ဆုံးမနေရတာ က ငါ့မှာ ညီမလေးလို ခင်ရတဲ့ ရိုးရိုးအေးအေး ဣန္ဒြေရှိရှိ မိတ်ဆွေမလေးတစ်ယောက် ရှိလာလို့ပဲ”

“အား ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ လောက် အတည်အတန့်ကြီး နေကို မနေချင်သေးဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ မိတ်ဆက်မပေးနဲ့တော့ ... တော်ပြီ”

“မင်းဟာလေ .. ဇီကုတ်ပြီး နတ်ပြည်တင် ဖင်အေးတယ်ဆိုပြီး ခုန်ချတယ်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး ၊ ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေတချို့ကို ကြည့်ပြီး ရင်လေးလ န်းလို့ မင်းအတွက် ကောင်းရာကောင်း ကြောင်း ညွှန်ပြပေးရတာ ”

“အဲဒီ လို ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းရာကောင်းကြောင်းတွေ

အလကားနေရင်း လာညွှန်ပြနေတယ် ဆိုတာကိုက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်၊
ရိုးရာရိုးရဲ့လားလို့”

သစ္စာသည် ဒေါသဖြစ်လာကာ ...

“စိတ်ကောင်း မွေးလို့ပေါ့ဟဲ့၊ နင် တစ်ခါမှ

စိတ်ကောင်းမမွေးဖူးဘူးလား”

“ကျွန်တော့်စိတ်က အစကတည်းက ကောင်းပြီးသားမို့လို့ တစ်ခါမှ

မွေးယူနေစရာကို မလိုတာ”

သစ္စာသည် ဆွဲဆန့်ထားရတဲ့စိတ်ကို လွှတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

စူပပ်မှုန်တေတဲ့ ရုပ်ပြန်ပေါ် လာကာ ...

“ကဲ ... ကြုံတော့၊ နင်ပျော်ချင်ရာ ချေးပုပ်ဗွက်ပုပ်ထဲကို၊ ဘဝကို

တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း မသိတဲ့ သတ္တဝါမျိုးနဲ့ စကားပြောရတာ

ငါ့ရဲ့ရွှေလိုအချိန်တွေ အလကားပစ်ရတယ်”

*

(၃)

စနေ တနင်္ဂနွေတွေမှာ နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး စားချင်တဲ့ဟင်းမယ်ကို ချက်ပြုတ်စားလေ့ရှိ ကာ ကုန်ကျစရိတ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်ရှယ်ပြီး ကျခံကြပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒိုင်ခံချက်ပြုတ်သူက သစ္စာရှင်။ ငြိမ့်သည် ရုံးအားရက်တို့တွင် မကြာမကြာ ဆိုသလို မပြီးမဆုံသည့် စာရင်းအင်းတို့ အိမ်ထိပါလာတတ်ကာ ဒါတွေကို တကုပ်ကုပ် လုပ်နေရသေးသည်က ရှိပြန်ရာ သစ္စာရှင်လို စိတ်အေးလက်အေး မီးဖိုချောင် မဝင်နိုင်ပါ။

သစ္စာရှင်ကချည်း တောက်တိုမယ်ရပါ အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ပြီး ကိုယ်က ငွေလေးတစ်ဝက် ဝင်စိုက်နေရသည်ကြောင့် ငြိမ့်က အမြဲအားနာညည်းညူနေရပါသည်။

“သစ္စာရယ် ... ဒီနေ့ ဘဲဥလောက်ပဲ ကြော်ပါလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကြိုက်ပါဘူး ဘဲဥကြော်ကြီး”

“သစ္စာမှာ ငရုတ်သီးတွေထောင်းရ လှီးရ ချွတ်ရ၊ ဟင်းဖြစ်တော့လည်း ပေကျံတဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်ကအစ တစ်ယောက်တည်း ဆေးနေရတာ ဇယ်ခုတ်နေရသလို၊ လက်ကိုမ အားဘူး၊ ငြိမ့် အားနာလာပြီ၊ ဘဲဥကြော်ဆိုတော့ ကရိုကထမများတော့ သစ္စာ အလုပ်မရှုပ်ရဘူးပေါ့”

“ကရိုကထမများချင်မှတော့ ဝယ်စားလိုက်ပြီပေါ့၊ ပိတ်ရက်မှာ ချက်စားချင်လို့ကို ချက်နေ တဲ့ဟာကို ငြိမ့်ရယ်၊ သွားစမ်းပါ။

ကိုယ်လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ် သွားလုပ်စမ်းပါ။ ကောင်းကောင်း ကန်းကန်းလေး ချက်စားချင်ပါတယ်ဆိုမှ ဘဲဥကြော်ဖို့ လာဆွယ်နေတဲ့သူက ရှိသေး၊ တစ်ပတ်လုံး မချက်ရတာ ၊ Week end ကျမှ ချက်ပါရစေကွယ်”

“ငြိမ့်မှာ ဒီတစ်ပတ်လည်း အလုပ်တွေက ပါလာပြန်ရော ”

“သိပါတယ် ... သွားလုပ်ပါ။ နောက်ကြောင်းအေးအေးခေါင်းရှင်းရှင်း လုပ်စမ်းပါ။ ခေါင်းတွေရှုပ်ပြီး စာရင်းတွေမှားနေဦးမယ်”

သစ္စာသည် ထုဟယ်ထောင်းဟယ် လှီးဟယ်ချွတ်ဟယ် ရဲ့ခနဲဆီသတ်ဟယ်နှင့် နောက်ဖေး ချောင်မှ မွေးရနံ့တလုံးလုံး ပေးနေတတ်သည်။

“မွေးလိုက်တာ သစ္စာရေ”

“သွားရေမကျနဲ့၊ စာရင်းတွေ ပေကုန်ဦးမယ်”

ငြိမ့်မှာ အိမ်ရှေ့၌ စားပွဲပုလေးချ စာရင်းအင်းကိုင်ရင်း တဟင်းဟင်း ရယ်နေရတတ်ပြန် သည်။ သစ္စာဟာ အင်မတန် ခင်မင်ဖို့ ကောင်းလှသည်။ ခုချိန်ထိ နေဖူးခဲ့သမျှ အဆောင်ဆောင်တို့ မှာ ကြုံဖူးခဲ့သမျှ အခန်းဖော်တို့ထဲ သစ္စာရှင်လောက် ခင်မင်စရာကောင်းပြီး ကိုယ့်အပေါ် အန္တတာခံ တဲ့ အဖော်တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

“ဟိုသတ္တဝါလေးကို ကျွေးချင်သား”

“ဘယ်သတ္တဝါလေးလဲ”

ငြိမ့်နှင့် သစ္စာ အိမ်ရှေ့ခန်းနှင့် မီးဖို လူမမြင်ရဘဲ လှမ်းအော်ဟစ်နေကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

“အလကား ကောင်စုတ်လေးပါ။ ရုံးကဘော့စ်ရဲ့တူပေါ့၊ ဒက်ကိုရေးရှင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရဲ့ ကြီးကြပ်သူ စူပါဗိုက်ဇာပေါ့၊ နာမည်က ကျော်စွာညိုတဲ့၊ နောင်ကြိုကြိုက်တော့ ငြိမ့်နဲ့လည်း ဆုံဖူး ဦးမှာပါ”

“ကောင်စုတ်လေးဆိုတဲ့ အသံက ချစ်စနိုးလေးပါလား၊ ဘာလဲ၊ သစ္စာရဲ့အသည်းကြော် လေးလား”

“ဘာအသည်းမှ မကြော်ဘူး၊ ငယ်ငယ်လေးပါဟယ်၊ မောင်လေးဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နဲ့တူ တော့ ကိုယ်က ခင်မင်နေတာ၊ မျက်နှာကြောတော့ မတည့်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ဖော်ကိုငဲ့ဖက်ဖြစ် တာ နှစ်တွေချီလာတော့ အလုပ်ခွင်သံယောဇဉ်ရှိတာပေါ့၊သင်းက သူလုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို တော့ အမြဲကောင်းအောင် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်တယ်၊ ကွယ်ရာမို့ တော်တယ်လို့ အသံထွက်ပြီး ချီးကျူးလိုက်ပါဦးမယ်”

“သူ့ကို ဘာကျွေးချင်တာလဲ”

“ငါးရဲ့အူလေ၊ ဒီငါးရဲ့အူဟင်းကို သူက ကြိုက်တယ်”

“စေတနာတွေ ပိုတယ်ပေါ့”

“မပိုပါဘူး၊ စေတနာရှိတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ရှိသင့်တာထက်တော့ မပိုဘူး၊ ခုလည်း သင်းမျက်နှာမမြင်ရလို့သာ ကျွေးချင်စိတ် လှစ်ခနဲပေါက်တာ၊ သင်းမျက်နှာမြင်ပြီး တကယ်ကျွေးမိ ပြီးသွားရင်တော့ ပြန်အန်ခိုင်းချင်စိတ် ပေါက်ရဦးမှာ ”

“ဟင် ... သစ္စာကလည်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို ခပ်ချဉ်ချဉ် ၊ သူကလည်း ကိုယ့်ကို ဘာပမာမခန့်သလဲ မမေးနဲ့ ၊ တကယ်မျက်နှာကြော မတည့်ကြတာပါ”

ချက်ပြုတ်ပြီးသွားတဲ့ သစ္စာက သူ့အခန်းထဲဝင်ကာ လက်ကိုလူးတဲ့ ကရင်မလေးနှင့် ဟင်းနဲ့ ပျောက်အောင် ပွတ်လူးရင်း အိမ်ရှေ့ထွက်လာပါသည်။

“ရှင်တော့ စားလို့မြိန်မှာ သေချာတယ်၊ ငါးရဲ့အူဟင်းရယ်၊ ငါးရဲ့ခေါင်းနဲ့ ဘူးသီးချဉ်ရည်ရယ်၊ ငါးပိရည်ကိုမွှေးမွှေးစပ်စပ်လေးဖျော်ပြီး ခညင်းသီးပြုတ်၊

သခွားသီး၊ တမာ ချဉ် တို့စရာလေးတွေနဲ့”

“အား ... တကယ်ကို သွားရေကျတော့မှာပဲ၊ သစ္စာတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရတာ အားတွေနာလိုက်တာ၊ နောက်တစ်ပတ်ကျ ငြိမ့် ချက်ကျွေးမယ်နော်”

“နောက်တစ်ပတ်လည်း ရောက်လာရော ဟာ ... ဒီတစ်ပတ်လည်း အလုပ်တွေက အများ ကြီး ပါလာပြန်ပြီဆိုတဲ့အသံပဲ ကြားရမှာပါ ဒေါ်ငြိမ့်ခင်လေးရယ်၊ နော် ... ကြည့်ပါဦး၊ စာရင်းဇယား တွေကလည်း တစ်ထပ်ကြီး၊ ဇက်ကြောတက်ချင်စရာ၊ ကိုယ်လိုလူမျိုးကိုလာပြီး အလုပ်တွေ အိမ်ထိသယ်လုပ်ခိုင်းရင်တော့ ကိုယ်က အလုပ်ထွက်ဖို့များတယ်၊ လုံးဝပဲ၊ အလုပ်ချိန် ရုံးချိန်မှာပဲ ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်ပေးနိုင်မယ်၊ ကိုယ်နားရမယ့်နေရာမှာတော့ ဆောရီးပဲ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်စရာရှိသေးတယ်”

“သူတို့က အိမ်သယ်လုပ်ခိုင်းတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး သစ္စာရယ်၊ ငြိမ့်ကိုက ပြီးစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြီးစေချင်တာ၊ မပြီးလို့ မမီလို့ မဟုတ်ဘဲ စောစောပြီးစေချင်လို့”

“ဒါဖြင့် မလုပ်ရင်လည်း ရတာ ပေါ့”

“အင်း ... ရတော့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငြိမ့်က မကြာမကြာ ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်တတ်တယ် သစ္စာရဲ့၊ အဲဒါ လတိုင်းလိုလိုပဲ၊ အဲလိုဖြစ်တဲ့ရက်တွေကျ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး သစ္စာရဲ့”

“မိုင်ဂရိန်းပေါ့”

“အင်း .. ဇက်ကြောတွေလည်း အမြဲတက်တတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာမှမဖြစ်တဲ့ရက်၊ နေကောင်းနေတဲ့ရက်တွေမှာ စာတွေကြိုကျက်ထား၊ ခေါင်းကိုက်ရင် ဇက်ကြောတက်ရင်နား၊ အဲလို လုပ်တတ်တဲ့အကျင့် စွဲလာတာ၊ ခုကျတော့လည်း အဲလိုပဲ၊ နေကောင်းတဲ့ရက်ကို အလုပ်ရှိသလောက် လုပ်ထားပစ်လိုက်တာ”

“လုပ်တဲ့အလုပ်ကလည်း စာရင်းဇယားကြီးတွေ၊ ဒီဇက်ကြော
မတက်ခံနိုင်ရိုးလား၊ မှန်းစမ်း ပါ”

သစ္စာရှင်က ငြိမ့်ခင်လေးရဲ့ နောက်ဘက်ကိုဝင်ပြီး ငြိမ့်ခင်လေးရဲ့
ပခုံးလေးများပေါ် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်လိုက်သည်။

“သစ္စာ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဇက်ကြောဆွဲ ခံကြည့်စမ်းပါ”

“အာ ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ဘာလို့လဲ၊ ယားလို့လား နာလို့လား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သစ္စာရယ်၊ ခုပဲ ချက်ပြုတ်ပြီးထွက်လာ
အပြင်ကျတော့ ဇက်ကြောလာ ဆွဲပေးနဲ့ အားနာလို့ သေရတော့မှာပေါ့”

“အမလေး ... ဘာများလဲလို့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ ငြိမ်ကလည်း”

သစ္စာရဲ့ လက်ချောင်းများက ငြိမ့်ရဲ့ပခုံးသားပေါ် ဇက်ပိုးပေါ်
မလျှော့မပြင်း ခပ်သာသာ လေး စည်းချက်ကျကျ နှိပ်နယ်တော့သည်။ ငြိမ့်သည်
အားနာလှ၍ အနေအထိုင်ခက်နေပါသည်။

“သစ္စာရှင် ဆိုတဲ့ မိန်းမက စိတ်မပါရင် အသက်တောင်မရှူဘူး၊ အဲဒါ
ငြိမ့် မှတ်ထား၊ ကိုယ်စိတ်ပါမှ ကိုယ့်ဆန္ဒရှိမှလုပ်တာ၊ ကောင်းမလားလို့
လုပ်လိုက်တာတို့၊ ဖားပြီးလုပ်တာတို့၊ အတွင်းကတစ်မျိုး အပြင်ကတစ်မျိုး
ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး လုပ်ပြတာတို့ လုံးဝမရှိဘူး ငြိမ့်”

“... ..”

ငြိမ့်က ဘာပြန်ပြောရမယ် မသိဘဲ ငြိမ်နေပါသည်။

“ငြိမ့်ကို အရမ်းခင်လိုပါ”

သစ္စာရှင်ရဲ့အသံက တစ်မျိုးကလေး ခံစားချက်ပါနေသည်။
လှိုက်လှဲနေပါသည်။

“ငြိမ့်လည်း သစ္စာကို အရမ်းခင်ပါတယ်၊ ငြိမ့်အဆောင်တွေ နေလာတာ
ကြာပါပြီ၊ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ အခု သစ္စာနဲ့လောက် မရင်းနှီးဘူး၊ သစ္စာနဲ့ နေရသလောက်
အဆင်မပြေဘူး၊ သစ္စာက အပေါင်းအသင်းကောင်း အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

“ငြိမ့်က သစ္စာရှင်ဟာ အပေါင်းအသင်းကောင်း
အဖော်ကောင်းပါလားလို့ သိလာတဲ့အ တွက် တို့ကို အရမ်းပြန်ခင်လာတာ၊
ဟုတ်တယ်မို့လား၊ တို့က ငြိမ့်ခင်လေးဆိုတာ ဘာမှန်းညာမှန် ဘယ်လိုမှန်း
မသိသေးဘဲနဲ့ အဆောင်ငှားဖို့ ရောက်လာတဲ့ ပထမဆုံးနေ့က မြင်တာနဲ့
ချစ်တဲ့ခင်တဲ့စိတ်ပေါက်တာ၊ လုံးဝမတူဘူး ငြိမ့်”

“ဟင် ... အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငြိမ့်ကလည်း
ငြိမ့်အပေါ်ကောင်းလို့ဆိုတာ တစ်ခုတည်းကြောင့် ခင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ၊
ငြိမ့်က မပြောတတ်လို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ တို့က တို့ခင်ရင် ခင်တယ်၊ ချစ်ရင်
ချစ်တယ် ဒါပဲ၊ တို့အပေါ် တစ်ဖက်က ဘယ်လိုရှိရှိ အရေးမကြီးဘူး၊ သက်သာလား”

“အင်း ... သက်သာပါတယ် သစ္စာရယ်၊ အားနာလိုက်တာ”

“ငြိမ့်ကိုကလည်း ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ငြိမ့်ကို
ငြိမ့်ရဲ့အမျိုးသားကလည်း သိပ်ချစ်မှာပဲ နော်၊ ခုတလော လာတာ မတွေ့ပါလား”

“ကိုလေးက နေပြည်တော်မှာ၊ တစ်လတစ်ကြိမ်ပဲ ရုံးချုပ်ကိုလာတာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“လကုန်ရက်ကျမှ ရောက်လာမှာပေါ့”

“သူက ငြိမ့်ရဲ့ First love လား”

“အဟင်း ... ဒါပေါ့”

“ငြိမ့်ကကော သူ့ရဲ့ ...!”

“သူတို့ယောက်ျားတွေက မိန်းကလေးတွေရဲ့ First love ဖြစ်နိုင်ဖို့ မခဲယဉ်းပေမယ့် မိန်းကလေးတွေ အတွက်ကျတော့ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်လူရဲ့ First love ဖြစ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ငြိမ့်ကတော့ ကိုလေးရဲ့ First love ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ငြိမ့် ကံကောင်းတာပေါ့နော်”

“ကံကောင်းတာပေါ့”

“ကိုလေးက ငြိမ့်တွေ့ဖူးတဲ့ အမျိုးသားတွေထဲမှာ တည်ကြည်ရိုးဖြောင့်တယ်၊ ငြိမ်းချမ်း တယ်၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

“သူ့မိဘတွေကကော ငြိမ့်တို့ကို ကျေနပ်ကြည်ဖြူပြီးသားလား”

“နှစ်ဖက်လုံးက ကြည်ဖြူပါတယ်၊ ကျေနပ်လက်ခံပါတယ်”

“ငြိမ့် ကံကောင်းတာပေါ့၊ ငြိမ့်ကလည်း ချစ်စရာကောင်းတော့ သူ့မိသားစုကလည်း ချစ်မှာ ပေါ့”

“သစ္စာရော !!”

“ဘာလဲ”

“ချစ်သူလေ ... မရှိဘူးလား၊ ရှိမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး”

“ဟင် ... တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ ရှိမှတော့ ဒီအရွယ်ထိ အပျိုကြီးနေပါ့မလား၊ ယူပြီပေါ့”

“မယူဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် လွဲခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူမျိုးရော”

သစ္စာက ပခုံးလေးတစ်ချက် တွန်လိုက်ကာ ...

“မယုံလည်း တို့က မတတ်နိုင်ဘူး”

“မယုံတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စပ်စုကြည့်တာလေ”

ငြိမ့်က ထိုင်ရာက ထ, သွားပြီး သူ့ရဲ့အခန်းပိုထဲက

ပန်းချီဆွဲတဲ့ဒေါက်တာနှင့် ကင်းဗတ်စ် ဘုတ်ပြား ထုတ်ယူလာကာ ဝရန်တာမှာ ပြင်ဆင်နေရာချနေတဲ့ သစ္စာကို မသိမသာ ငဲ့ငဲ့ကြည့်မိပါ သည်။ သစ္စာဟာ ထူးခြားတဲ့ အာရုံခံစားမှုတစ်မျိုးကိုပေးတဲ့သူမျိုးပင်။ သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာကို မှန်းမသိ တစ်မျိုးလေး ဖြစ်နေရပါသည်။

ငြိမ့်အပေါ် စီးမှာ လူလည်ကျမှာမျိုးကို ကိုလေးက စိုးရိမ်နေပေမယ့် တကယ့်တကယ်က သစ္စာဟာ ငြိမ့်အပေါ်အောက်ခြေသိမ်း အနွံတာခံလှသည်။ ခုမှ စသိကျွမ်းရတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ သံယောဇဉ်ခိုင်မြဲလာတဲ့ အရင်းအချာလို ဆက်ဆံခံရတာ ဖြစ်သည်။

ထင်းပြတ်နေတဲ့ သူ့ရုပ်သွင်နှင့် ပြုံးပြုံးမဲ့မဲ့ ခွက်ဝင်သွားတတ်တဲ့ ပါးချိုင့်တစ်စုံဟာ သူ့ရုပ်ကို အင်မတန်ထူးခြားစေသည်။ ငွေကြေးတွက်တာ ခွဲတာကအစ သူ့ဘက်ကသာ အနွံတာခံ အနစ်နာ ခံကာ ကတ်သတ်ခြင်း စီးပိုးခြင်း လုံးဝမရှိတဲ့သူ သို့သော် သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိသလို ငြိမ့်က ထင်နေမိသည်။

လျှို့ဝှက်ချက် ဆိုတာကလည်း မကောင်းတဲ့ဘက်က မယုံသင်္ကေ သံသယမကင်းဖြစ်တာ မဟုတ်ပါ။ သစ္စာရဲ့ရုပ်ကိုက လျှို့ဝှက်နက်နဲတာ။ အထူးသဖြင့် မျက်ဝန်းနက်နက်တွေ စိမ်းလက်တောက်ပ မှောင်မှည်းနေသည့် မျက်ဝန်းတွေပဲ။ သူကဘာမှမဟုတ်သော်လည်း သူ့အသွင်က အနုပညာမှောင်တစ်မျိုးလည်းကိန်းဝပ်နေသလို နက်ရိုင်းပြည့်ဝနေတာမျိုး။

အနုပညာသည်ဆန်တယ် ဆိုရအောင်လည်း တစ်ချက်တော့ သစ္စာနှင့်ငြိသည်။ သစ္စာသည် ပန်းချီကောင်းကောင်းဆွဲတတ်တဲ့ မထင်မရှား

ပန်းချီဆရာမငယ်တစ်ဦးပင်။ ဒါတွေနှင့်ဝေးတဲ့ ငြိမ့်က သစ္စာရှင်ဆိုတဲ့ ပန်းချီဆရာမတစ်ယောက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးခဲ့သော်လည်း သူ ဟာ ပြပွဲတွေ အတော်အတန်၌ ပါဝင်ခဲ့ဖူးပြီ။

အပိုယူထားတဲ့ အခန်းလွတ်တွင် ပန်းချီကားချပ် သုံးဆယ်လောက်ရှိကာ ကျန်တဲ့ ရာချီတဲ့ ပန်းချီကားတွေကိုတော့ မော်လမြိုင်က သူ့အိမ်မှာထားသည်လို့ သိရပါသည်။ သစ္စာရှင်ရဲ့ပန်းချီ ကား အားလုံးလိုလိုဟာ Facial Expression ကို ဆွဲထားတဲ့ ကားတွေပင်။ ပျော်နေတာ၊ ငေးနေတာ၊ တွေးနေတာ၊ မှိုင်းနေတာ၊ ငိုနေတာ၊ ဒေါသကြီးနေတာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ၊ အဖြေရှာ နေတာ၊ မဲ့ပြီး ၊ ပြီးနေတာ၊ ခံပြင်းနေတာ စသဖြင့် အမျိုးစုံနေတဲ့ မျက်နှာပြင် ခံစားချက်ပုံရိပ်တွေ။

ယောက်ျားမျက်နှာ။ မိန်းမမျက်နှာ မျိုးစုံ။ သူက Facial Expression ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားကာ အဲဒီ ပုံမျိုးတွေကိုပဲ ဆွဲကြောင်း သိရပါသည်။ အဲဒီ ထဲမှာ ယုယရဲ့ပုံက လေး ငါးပုံလောက် ပါဝင်နေ တာ တွေ့ရပါသည်။ သစ္စာရှင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထုတ်ပြတဲ့ သူ့ပန်းချီကားတွေကို ငြိမ့်ကလည်း စိတ်ဝင်တစား အံ့သြချီးမွမ်းရသည်။

ပန်းချီအကြောင်း ဂဃနဏ နားမလည်ပေမယ့် ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး သစ္စာကို အတော်ကြီး လေးစားချီးကျူးမိပါသည်။ ဒီလူတွေကဟာ သူနှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ခင်မင်ပတ်သက် သိကျွမ်းကြသူတွေဖြစ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ထူးထူးခြားခြား မမေ့နိုင်လောက်စရာ ဖြစ်အောင် မြင်ဖူးလိုက်ရတဲ့ မျက်နှာ expression ကို ပန်းချီပြန်ဆွဲထားဖြစ်တာလို့ သစ္စာက ဆိုပါသည်။

“တီ တီ ... တီ တီ”

“သစ္စာရေ အခန်းထဲမှာ သစ္စာရဲ့ဖုန်း လာနေတယ်၊ သွားယူပေးရမလား”

မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပေမယ့် ငြိမ့်က ထ၊ နေရဦးမယ်

“ထ၊ ပြီးနေပြီရှင်”

ငြိမ့်က သစ္စာအခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး သစ္စာရဲ့ဟဲန်းဒ်ဖုန်းလေးကို စားပွဲပေါ်ကယူကာ သစ္စာထံ ပြေးပေးလိုက်ပါသည်။

“သင့်ခံယူ ငြိမ့်ရေ”

“ပြောနေစရာလား သစ္စာရယ်”

ငြိမ့်က စာရင်းတွေ ရေးနေတဲ့ စားပွဲပုလေးဆီပဲ လာပြန်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အေး ... ပြော”

ထူးသံက “ဟယ်လို” မဟုတ်။ “အေး ... ပြော”

ဆိုတော့ သူပိုင်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ။ သစ္စာရဲ့ ဟန်ပန်ဟာ အမြဲလို အထက်ဆီး က ရှိပြီး စမတ်ကျနေတတ်သည်။ သူ့ရဲ့ပြောဆိုဟန်လေသံ၊ ပြုမူလှုပ်ရှားဟန်၊ ဘာတစ်ခုမှ နိမ့်ကျ အောက်ရောက်မနေ။ အမြဲအထက်က အပေါ်က။ ဒါက သူ့ရာထူးနေရာအရ လက်အောက်ဝန်ထမ်း တွေ ဘာတွေနှင့် ဆက်ဆံပြောဆိုရာက ဖြစ်လာတဲ့ ဟန်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပြီး အဲဒီ ဟန်ပန်ကြောင့် သူ့ကို ပေါင်းသင်းရင် ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး ထယ်လိမ့်မည်လို့ ထင်မှတ်ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ပေါင်းသင်းတော့ ဟိတ်ဟန်ကြီးနဲ့ အထက်က မနေရုံမက အောက် ကိုတောင်ဆင်းပြီး တော်ရုံမိတ်ဆွေတွေ လုပ်မပေးပေမယ့် ဇက်ကြောဆွဲပေးတာမျိုး၊ လက်သည်း ခြေသည်း ဆိုးပေးတာမျိုး၊ အလုပ်လုပ်နေရင် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပို့ပေးတဲ့ ပြုစုမျိုးတွေကို လုပ် ပေးတတ်တဲ့သူ။

“အေးလေ၊ ရှာခိုင်းထားတယ်လေ ရှာပေါ့၊ သေချာရှာပါလား”

သစ္စာ အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။ တစ်ဖက်က ကျော်စွာညှိသည် စိတ်မရှည်တော့တာ ...

“ဒီမှာ၊ အခု ခင်ဗျားရှာခိုင်းတဲ့ မနှစ်က ပညာဝတီကွန်ဒိုမှာ

ဒက်ကရေးရှင်း ပြင်သွားတဲ့ ဦးမြင့်နိုင်ရဲ့လိပ်စာ ဖုန်းနံပါတ် ဆိုတာက
ဘာတွေအရေးကြီးလာလို့လဲ”

“တို့မှာ အရေးတကြီးကိစ္စ ပေါ်လာလို့လေ၊ အလုပ်လေ၊ ဒါ အလုပ်ကွ”

“ဘာအလုပ်မျိုးလဲ၊ စနေ တနင်္ဂနွေ နားရက်မှာ ဦးမြင့်နိုင်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်နဲ့
လိပ်စာကို ခင်ဗျား ဒီလောက်အသည်းအသန် လိုချင်နေတာ ရိုးရောရိုးရဲ့လား”

“ဘာ”

“ဒိတ်လုပ်ထွက်ဖို့များ ချိန်းဖို့ရှိနေလို့လား”

“ဟဲ့ .. ကျော်စွာညို၊ နင့်ပါးစပ်က ဘယ်တော့မှ
စည်းကမ်းရှိလာတော့မှာလဲ ... ဟင်၊ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ အဆင်ခြင်မရှိ
တယ်ပြောထွက်ပါလား”

“မသိဘူးလေ၊ တခြား ဘာကြောင့် သိချင်စရာရှိလို့လဲ”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ”

“ခင်ဗျား ပုဂ္ဂလိကကိစ္စပေါ့ ...ဟုတ်လား၊ အဲဒါကို စနေ တနင်္ဂနွေမှာ
ကျုပ်က လာလုပ်နေ ရတာ ပေါ့၊ တောက် ... သေစမ်း ကျော်စွာညိုရာ၊ မနက်က
ခင်ဗျားက ခုချက်ချင်း ရုံးခန်းကို သွားပြေးရှာဆိုတော့ ဘာများ
အရေးကြီးကုန်ပြီလဲလို့ ပြေးရှာလိုက်ရတာ ”

“မင်းအခန်းက ရုံးခန်းနဲ့နီးတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းမှာသော့ရှိတယ်၊
မင်းကလွဲရင် ငါ ဘယ်သူ့ခိုင်းရမှာလဲ အသောင်ကေရဲ့”

“ဘာလဲ ... အသောင်ကေ”

“နင် ပြောင်းပြန်တောင် မလှန်တတ်ဘူးလား”

“တန်ဖိုးမဲ့တာတွေ ဘာမှမတတ်ဘူး”

ငြိမ့်သည် သစ္စာ ဖုန်းပြောနေတာကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်နေမိကာ ရယ်ချင်ပက်ကျိ ပြီးစိစိ ဖြစ်နေရပါသည်။ အားရပါးရ ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်ကြီးကိုပဲ။ အဲဒီ ကျော်စွာညှိဟာ သူနှင့် အတော် ရင်းနှီးပုံရသည်။ သို့သော် ပြောဆိုနေပုံက မရိုးသားပုံတော့မရ။ ငယ်နိုင်၊ ညှဉ်းဖတ်သဘော ဖြစ်သည်။

“အခု မတွေ့ဘဲနဲ့ ငါ့ဆီ ဘာလို့ဖုန်းဆက်လဲ”

“မတွေ့လို့ ဆက်တာပေါ့”

“မျက်စိနဲ့ရော ရှာရဲ့လား”

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊

ဖိုင်တစ်ထပ်ကြီးအားလုံးကြည့်ပြီးပြီ၊ လုံးဝမပါဘူး၊ သံဗီရိယံ ထားနေကျနေရာမှာပဲ ရှာတာပဲ၊ ခင်ဗျားမရှိတာကို ကျုပ်ကို ကြိဖန်အကွက်ဆင် ရှာခိုင်းနေတာလား”

“ဘာ ... ငါက ဘာကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အကွက်တွေကို ဆင်ရမှာလဲ”

“မနက်က ကျုပ်ဆီ အလကားနေရင်း ဖုန်းဆက်ချင်လာတာနဲ့လေ ”

“သေလိုက်၊ နင် သေရင်သေလိုက်၊ မသေရင် အသက်ရှူရပ်၊ အခု နင် ရုံးခန်းထဲမှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့စားပွဲရဲ့ ဘယ်ဘက်အောက်အံ့ဆွဲကို တစ်ချက်ကြည့်ကြည့် ”

“သော့ခတ်ထားတယ်”

“ခင်းယူလာတဲ့ သော့တွဲထဲမှာပါတယ်၊ ဖွင့်လိုက်၊ အဲဒီ စားပွဲသော့ရော ရှိသမျှသော့ အားလုံး အန်ကယ့်ဆီ အပ်ထားတာ ငါ့ထုံးစံပဲ၊ ဒါကို မင်း အခု သိသွားပြီဆိုတော့ နောင်ကျရင် ငါလည်း မခိုင်းဘဲနဲ့ အန်ကယ့်ဆီကနေ သော့ကိုအကြောင်းတစ်ခုခုပြ တောင်းပြီး ငါ့စားပွဲတော့ မွှေမယ်မကြံနဲ့”

“တောက် ... ခင်ဗျား လုပ်စရာမရှိ ကိုင်စရာမရှိ ပျင်းနေလို့ ကျုပ်ကို လှမ်းနောက်နေတာလား”

“ကဲပါဟာ ... ရှာစမ်းပါ”

“... ..”

“တွေ့လား အောက်အံ့ဆွဲမှာ”

“နေဦး ... ဒါထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဦးမြင့်နိုင်တဲ့၊ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ရွတ်ပြရမှာလား၊ ကဲ ... လိုက်ကူ”

“နေဦး ... မရွတ်ပြနဲ့ဦး”

“ဒီဖိုင်က ဘာဖြစ်လို့ တစ်စောင်တည်းတွဲပြီး တခြားအံ့ဆွဲထဲ ရောက်နေရတာ လဲ၊ ရိုးမှရိုးရဲ့လား ”

“နင် ဒီနေ့အဖို့ အရိုးလား အသားလား ဝေခွဲနေရတာ နဲ့ ပြီးဦးမှာလား ကျော်စွာညါ”

“တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့လေ”

“ငါ့ပုဂ္ဂလိကကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စ၊ အဲဒီ ဖိုင်လ်ကို ခုချက်ချင်း စစ်ကြည့်ဖို့ လိုအပ်လာ လို့ နင် ငါ့ဆီယူလာပို့စမ်းပါ ကျော်စွာညါ”

“ဟာ”

“ဘာလဲ”

ခင်ဗျား ရူးနေလား ဒေါ်သစ္စာရာ၊ ကျုပ် နားရက်ဗျ၊ ချိန်းထားတာတွေ ရှိသေးတယ်

“လိမ္မာပါတယ် ငါ့ မောင်လေးရယ်၊ ခုချက်ချင်း လာပို့စမ်းပါ”

“မပို့နိုင်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ်ပါတာပဲ၊ ရုံးကို

ကိုယ့်ဟာကိုယ် လာယူလိုက်ပါလား၊ ကျွန်တော့်ကို စ, ခိုင်းကတည်းကိုက လွဲနေတာ”

“ငါ မအားလို့ပါ၊ အလုပ်လေးတွေ ရှုပ်နေလို့ပါ၊ မင်းကတော့ ကိုယ့်ကားလေး ကိုယ်မောင်း ပြီး ရွတ်ခနဲ လာရမှာလေ”

“ဒီလိုပိတ်ရက်မှာ ခင်ဗျားလား အနစ်နာခံပြီ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေ ရှုပ်နေမှာ၊ ခင်ဗျား အလုပ် တကယ် ရှုပ်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒါ ခြေသည်းနီဆိုးနေတာတို့ ဆံပင်ပေါင်းတင်နေတာတို့ ပန်းချီဆွဲ နေတာတို့ ခင်ဗျားကိုယ်ရေးကိုယ်တာအလုပ်ပဲ ရှုပ်နေမှာပေါ့”

“ကဲပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ခရီးဖင့်ပြီး လက်ဝင်လိုက်တာ၊ ငါ နင့်အထက်ကလူ၊ ဒီဖိုင်လ်ကို ငါ အခုအရေးတကြီးပြန်စစ်ဖို့လိုတယ်၊ ခုချက်ချင်း လာပို့ပါ၊ ဒါပဲ၊ မပို့ရင် အန်ကယ့်ဆီ ဖုန်းဆက် သတင်းပို့ရလိမ့်မယ်”

တကယ် အလုပ်ကိစ္စ ဖြစ်နေရင် သူ့ ကိုချစ်တဲ့ သူ့ဦးလေးက ဒါမျိုးတော့ ညာမှာမဟုတ်။ ဘယ်မှာသေချာတာမို့ ကျော်စွာညှိသည် မခံမရပ်နိုင်စွာ ကျွတ် ... ကျွတ် ... တောက်တက်တွေ ဖြစ်နေပါသည်။

“ကဲ ... ငါ့ကို အမိပို့မှာလား မပို့ဘူးလား”

“ဘာအမီလဲ၊ ဘာလုပ်ရမှာမို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ရဘူး၊ ဆယ်နှစ်နာရီ အမိလို့ပြောတာ”

“တောက်”

“ဒါပဲ၊ ငါစောင့်နေမယ်”

သစ္စာက ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ဘေးမှာ ချထားလိုက်ပါသည်.

“ဟောက်လှချည်လား သစ္စာရယ်”

“ဟောက်ရတယ် သူက၊ ဦးအောင်ဟောက်မထားရင် သူက

ဟောက်ဟောက်သွားတာ ငြိမ့်ရဲ့၊ ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်လေး၊ လာရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊
စိတ်ရင်းသဘောတော့ ကောင်းရှာပါ တယ်၊ အပြန်အလှန် စကားကောင်း
မပြောကြပေမယ့် မောင်နှမရင်းလို ဖြစ်နေပါပြီ ငြိမ့်ရယ်”

“သူကလည်း ကိုယ့်အထက်ကလူကို ပြန်ဟောက်တာပဲလား”

“သင်းက ကုမ္ပဏီရဲ့ဘော့စ် အမ်ဒီရဲ့ တူအရင်းလေ၊ သူ့အဖေကို
သူ့ဦးလေးက ခွဲဝေပေးဖို့ နည်းနည်းပါးပါလည်းရှိတယ်ပေါ့၊ နည်းနည်းပါးပါး
ဆိုတာကလည်း ကိုယ်လိုလူတွေအတွက်တော့ မတွေးမိတဲ့ ပမာဏလောက်ရှိတာပဲ၊
အပျော်လည်းအပျော်၊ ဗဟုသုတလည်းဖြစ် ဆိုတဲ့သဘော ဝင်လုပ်နေတာမျိုးပေါ့၊
ဒီကောင်လေးက Interior Decoration လည်း စိတ်ပါဝင်စားလို့လုပ်နေ တာ၊
ပြုတ်မယ့်သူမှ မဟုတ်တာ ပမာမခန့်ပေါ့”

“ဒါပေမယ့် လူကြီးကိုတော့ ရိုသေရမှာပေါ့”

“သူရိုသေတဲ့နေ့ ဘုရားတည်ရမှာပဲ”

“အဟင်းဟင်း ... သစ္စာကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကံထူးတဲ့နေ့ တစ်နေ့ ဖြစ်မှာလေ”

“အဲလောက်တောင်ပဲလား”

“တွေ့တော့ အကဲခတ်ကြည့်ပေါ့၊ ငြိမ့်နဲ့တွေ့လို့ ငြိမ့်ကို ရည်ရည်မွန်မွန်
ပြောဆိုတာ ကြားရတယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒါ ငြိမ့်ကို သူ ဓာတ်ကျလို့ မှတ်ပေတော့”

“အို ... သစ္စာကလည်း ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဦးလေးကိုတောင် ပြောချင်သလိုပြောတာ၊ သူ့ဆီက
လေသံပြေပြေဖြစ် ဖြစ် ကြားရဖို့ဆိုတာတောင် မလွယ်တာ”

အဲဒီ နောက်တော့ ထမင်းစားဖို့လည်း စောသေး၍ ငြိမ့်ကလည်း
ကိုယ့်စာရင်းဇယားနဲ့ ကိုယ်၊ သစ္စာကလည်း ကိုယ့်ပန်းချီကားနဲ့ကိုယ် ဈာန်ဝင်စား

အလုပ်များနေကြရာက ခဏအကြာမှာ သစ္စာက ဝရန်တာမှ ထ , ကာ အတွင်းဘက် ဝင်သွားပါသည်။ သစ္စာ ထ , သွားပြီး ငါးမိနစ်လောက် ပဲ ရှိချိန်မှာ အခန်းပြင်ဘက်မှ တံခါးဘဲလ်သံ ထွက်ပေါ်လာတာမို့ ငြိမ်က သစ္စာထွက်လာမလားလို့ အိမ်တွင်းဘက် မျှော်ကြည့်လျှင် အတွင်းဘက်က အသံတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။

ဒီတော့ ငြိမ်ပဲ ထ , လိုက်ပါသည်။

ဟို ... ကျော်စွာညို ဆိုတဲ့လူ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒုက္ခပဲ သစ္စာကလည်း အိမ်သာသွားဝင်တယ် ထင် ပါရဲ့။ ကိုယ်နဲ့ပဲလာတွေ့နေပြီ။ ဂျစ်ကန်ကန်ဆိုလို့ ငြိမ် ရင်မ , နေမိတာ။ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ ငြိမ်က တံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်က ဧည့်သည်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သစ္စာရှင်ပဲ တံခါးဖွင့်မယ် ထင်ထားတဲ့ ကျော်စွာညိုဟာ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးကြီးနှင့် တံခါးဝမှာ ရပ်နေရာက ငြိမ်ကိုမြင်လျှင် သူ့မျက်နှာကြီးအတွက် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဪ”

သူဟာ ကြုံ , ကြုံရာလူကို ဘုကန့်လန့် ခွစာလုပ်နေတဲ့သူမျိုး မဟုတ်။ သစ္စာရှင်ကိုသာ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ အမြဲဘုကန့်လန့်ပြောတဲ့သူ။ သူ့ဦးလေးကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်ဂျီတိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် အခါခပ်သိမ်းမဟုတ်။ လူသူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုတော့ နေရင်းထိုင်ရင်း အကြောင်းမဲ့ ဗလာချီ ရိုင်းပျစရာအကြောင်းမရှိလေရာ သူ့ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားလေးနဲ့ မရဲတရဲ ကြည့်နေတဲ့ ချစ်စရာ မိန်းမငယ်ကို တုံ့ပြန်ကြောင်ငေးကြည့်နေမိရာကနေ အနေခက်သလို ပြုံးကာ ဦးညွှတ်လိုက်ရင်း ...

“မသစ္စာရှင် အခန်း မဟုတ်လားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိပါတယ်”

ငြိမ့်က ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ထိုလူရဲ့မျက်နှာကြောင့် အူတူတူလေး ဖြစ်သွား ရပါသည်။ ကြောက်စရာရုပ်ကြီး ဘွားခနဲကို ကွက်ခနဲဖျောက်ကာ ငေးမောနေပြီးတော့မှ အလွန် ရည်မွန် ယဉ်ကျေးသွားလိုက်တာ။ အင်း ... ဘုရားတည်ဖို့ ကံပါလာတယ် ထင်ပါရလေရဲ့။

ငြိမ့်က သော့ယူကာ သော့ခလောက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဝင်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝင်ပါ”

ကျော်စွာညိုက ကုပ်ကုပ်ယို့ယို့ဝင်ကာ ဆက်တီတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဟိုးတလောက မသစ္စာထံမှ “ယုယ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီ” ဆိုတာ သိလိုက်ရတာ မို့ သူတစ်ယောက် တည်းရှိမယ်ထင်နေတာ။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် “ဒီအပျိုကြီး သူတစ်ယောက်တည်းရှိတုန်း ငါ့ကို ဖိုင်လ် တစ်ခု ချက်ချင်း ဇွတ်လာပို့ခိုင်းနေတာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား” လို့ ထုံးစံအတိုင်း အရိုးအသား ခွဲခြား နေမိခဲ့သေးတာ။ တံခါးဝကနေ ဖိုင်ကိုထိုးထည့်ပြီး လှည့်ပြန်မလို့ပင်။

လူသစ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာ ပြောမှ မပြောတာ။ ခုမှပဲ မနေ့တစ်နေ့လောက် ကမှ မသစ္စာပြောတဲ့ “ငါ့မှာ ညီမလေးလို ခင်ရတဲ့ ရိုးရိုးအေးအေး ဣန္ဒြေရှိရှိ မိတ်ဆွေမလေးတစ် ယောက် ရှိလာလို့ပဲ ” ဆိုတဲ့ စကားကို ပြန်ကြားယောင်လိုက်မိပါသည်။ ဒါပဲဖြစ်မှာ။

နေစမ်းပါဦး။

အဲဒီ .. ဒေါသစွာရှင်က သူနဲ့မတည့်တဲ့ ကိုယ့်လိုကောင်ကို ဘာအတွက်ကြောင့် ချစ်စရာ မိန်းမကောင်းလေးတွေနဲ့ ဆုံစည်းစေချင်နေတာတဲ့လဲ။

“ခဏလေးနော်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ငြိမ့်က တံခါးပြန်စေပြီး ခွင့်တောင်းလိုက်၍ ကျော်စွာညှိက
ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ပါသည်။ ထိုပုံစံကို ငြိမ့်က
အတော်ရယ်ချင်သွားရသည်။ ဒီလူ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရိုကျိုးရည်မွန်နေရတာ
လဲ။ သူ့နဂိုပုံစံဆိုတဲ့ ဂျစ်ကန်ကန် ဘုကျကျပုံကို လုံးဝပြောင်းပြန်လှန်ပစ်
ပြီးတော့လေ။

“သစ္စာ”

ရေချိုးခန်းထဲက ရေသံကြားနေရ၍ ငြိမ့်က တံခါးကို
ဖြည်းဖြည်းခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... သစ္စာ”

“ဝေ ... ငြိမ့်လား”

“အင်း ... ဧည့်သည်လာတယ်”

ရေသံတိတ်သွားပြီး ...

“ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ”

“ခုန သစ္စာနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလေ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟို ... ဂျစ်ကန်ကန် ဆိုတာလေ၊ သစ္စာကလည်း ၊ ဖိုင်လ်လာပို့ခိုင်းပြီး”

“အယ် ... ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ် လုံးဝမေ့ပြီး ရေဝင်ချိုးနေတာ၊
ရောက်နေပြီလား”

“အင်း”

“ဝဖထိုင်စောင့်ခိုင်းထားလိုက်၊ နေပစေ ဒီကောင့်ကို ပညာနည်းနည်း ပေးလိုက်မယ်”

“အာ .. သစ္စာကလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း၊ ဖိုင်လ်ကို ငြိမ့်ယူထားလိုက်ပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်ရ မလား”

“မရဘူး၊ သူ့ကို တွေ့ရမေးရမှာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ခဏပါပဲ၊ ထိုင်စောင့်ဦးသာ ပြောထား လိုက်၊ တို့ခေါင်းမှာ ရှန်ပူဖြုတ်တွေနဲ့ ချက်ချင်းထွက်လို့မရလို့၊ မြန်မြန်လုပ်လိုက်ပါမယ်”

“မြန်မြန်လုပ်နော်”

“အင်းပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ငြိမ့် တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ဧည့်ခံထားလိုက်ပါကွယ်၊ ပလိစ်”

“အင်း ... အင်း .. မြန်မြန်သာထွက်ခဲ့”

ငြိမ့်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်လေးနှင့် အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ ထွက်လာတာကို ဆီးကြို မော်ကြည့်နေတဲ့ ကျော်စွာညိုကို တစ်ချက်ပြီးပြ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“ဟိုလေ ... သစ္စာက ရေချိုးနေလို့ ... အဲဒါ ...”

“အာ ... သူပဲ အခုလာပေးခိုင်းပြီးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏထိုင်စောင့်ပေးပါတဲ့”

ကျော်စွာညိုက နဖူးလေး တစ်ချက်ကုတ်ရင်း ...

“ဒီလိုပါ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ဖိုင်လ်တစ်ခု လာပို့ခိုင်းထားတာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် အဲဒီ ဖိုင်လ်ထားခဲ့ပြီး ပြန်လိုက်တော့မယ် ခင်ဗျ”

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သူက တွေ့ရ မေးရဦးမှာလေး နည်းနည်းရှိလို့

ခဏလေးပဲ ထိုင်စောင့်ပေး ပါတဲ့”

“ကျွတ် ... သူကတော့ လုပ်ပြီ”

ငြိမ့်သည် ငြိမ့်ကို ကြည်ကြည်သာသာလေးပြောပြီး သစ္စာကိုတော့ စိတ်တွေတိုပုံနှင့် ရေရွတ်လိုက်တဲ့ ကျော်စွာညို့ကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်တာကို အောင့်ထားရပါသည်။ ကြမ်းပေါ်ချထားတဲ့ စားပွဲပုလေးနှင့် စာရွက်တို့ကို သပ်ရပ်အောင် စီရီဆွဲထပ်ရာ ...

“လုပ်ပါ .. လုပ်ပါ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ၊ အလုပ်တွေပျက်ကုန်ပြီ ထင်တယ်၊ စာကျက်နေ တာလား၊ ကျက်ပါ၊ ကျွန်တော် ဝရန်တာမှာ နေလိုက်မယ် ”

“ရပါတယ်၊ ဒီမှာပဲထိုင်ပါ၊ စာကျက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ရုံးအလုပ်လေး နည်းနည်း ပါလာလို့ စာရင်းလေးတွေဆွဲနေတာပါ”

ကျော်စွာညို့က ကျစ်ဆံမြီးလေး နှစ်ဖက်နှင့် ထိုကျစ်ဆံမြီးလေးတွေကို ပခုံးနားမှာ ထုံးခေါက် စည်းနှောင်ထားတဲ့ ဘုလေးတွေနှင့် ရှေးခေတ်ဆံပင်စတိုင်လေးကြောင့် ကျောင်းသူကလေးလို ငယ်နုနေတဲ့ ငြိမ့်ကို တကယ်ပဲ ကျောင်းသူလေးထင်တာ။ သနပ်ခါးပါးကွက် ကျား ရေကျဲလေးနှင့် စပန့်သားဂါဝန်ပွလေးလည်း ဝတ်ထားတာမို့ပင်။

“ကျွန်မက သစ္စာရဲ့အခန်းဖော်ပါ၊ ငြိမ့်ခင်လေးပါ”

“ဪ ... ငြိမ့်ခင်လေးတဲ့လား ၊ ကျွန်တော်က ကျော်စွာညို့ပါ၊ ဟို ... ရုံးက ... အဲ ... မသစ္စာနဲ့က ...”

“သူပြောဖူးပါတယ် ကိုကျော်စွာညို့၊ ကျွန်မ ကြားဖူးပါတယ်”

“သူ ပြောဖူးတယ် ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာတွေများ ပြောစရာရှိလို့ သူက ပြောရတာ လဲ၊ တစ်ခွန်းမှတော့

အကောင်းပါစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

ငြိမ့်က ခေါင်းငုံ့ရယ်နေမိပါသည်။ ကြီးမှ မတည့်ကြ ဘုပြောကြ
ရန်ဖြစ်ကြ ဖြစ်နေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် အနေအထားကို ရယ်ချင်လာလို့ပင်။

“ရယ်နေရင်တော့ သေချာပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ကိုကျော်စွာညိုက အလုပ်ကြိုးစားတယ်လို့
ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ အေးလေ ... ဘာပဲပြောပြောပါဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊
ပြောချင်ရာသာ ပြောပါစေဗျာ”

ငြိမ့်မှာ ရယ်ချင်လို့သာ နေတော့သည်။

“ဒီရောက်တာ မကြာသေးဘူး ထင်တယ်”

“ရက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ရှင်”

“မသစ္စာနဲ့ အမျိုးတော်လား”

“ဟင့်အင်း ... ဒီကျမှ သိကြတာပါ”

“ဪ ... အရင်က မယုယ ဆိုတာ သူနဲ့အတူနေတယ်၊ သူ
ပြောင်းသွားတာတော့ ပြောတယ်၊ မငြိမ့်ခင်လေး ရောက်တာတော့ မပြောပြဖူးလို့
ကျွန်တော်က မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ လာငှားတဲ့ရက်ပဲ မယုယ ပြောင်းတာပါ”

“သူလည်း နေတာ ကြာနေပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူ့ညီမဝမ်းကွဲလေးနဲ့
အဆောင်တူအောင်ပြောင်းသွားတာပါ”

“ဪ ... မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီအပျိုကြီးနဲ့များ

နောင်ရှိန်သွားသလားလို့၊ အပျိုကြီးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်မထင်ရင်
မထင်သလို ကြမ်းတာ၊ ကျွန်တော်နဲ့တော့ တကျက်ကျက်ပါပဲ၊ ကြားမှာပါ”

“ဟဲ့ ... ကျော်စွာညို၊ နင် ငါ့မကောင်းကြောင်း ပြောရတော့မယ်ဆိုရင်
တံတွေးတွေ ဘာတွေသီးပြီး ကြုံတွေ့ထိုးကုန်လောက်အောင်ကို အလှအယက်ပဲလား
... ဟုတ်လား၊ နင်နဲ့ ငြိမ့်နဲ့က ဘယ်တုန်းတည်းက ရင်းနှီးတာမို့ နင့်အတွင်းရေးတွေ
တိုင်တိုင်ပင်ပင် လာဖွင့်ပြောနေရတာတုန်းဟင်”

အသံနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းဝသို့ ဘွားခနဲရောက်လာတဲ့သစ္စာရှင်ကြောင့်
ကျော်စွာညိုရဲ့ မျက်နှာဟာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ကောက်ကာငင်ကာ ပြောင်းလဲစုပုပ်
ရှုံ့မဲ့သွားပါသည်။

“လုပ်ပြီ။ ခင်ဗျားကတော့ လာလိုက်ရင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့၊
ကျွန်တော် လာမယ့်ကိစ္စကို ခင်ဗျားက ရေချိုးနေစရာလား ... ကျွတ်”

သစ္စာရှင်က ဆံပင်တိုလေးကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ပေါင်းထားကာ
အဝတ်အစား အပြည့် အစုံနှင့်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာလေးက တင်းရင်း
ပြောင်တလင်းခါနေပါသည်။ ငြိမ့် နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ရင်း ...

“ဘာပြောတယ် ... ဘာပြောတယ်၊ နင် လာမှာကို ငါက ဘာမှမလုပ်ဘဲ
ငုတ်တုတ်ကြီး သီးသန့်ထိုင်စောင့်နေရမယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား”

“ဒါပေါ့ ... ခင်ဗျားပဲ ခေါ်ထားတာ”

“ခေါ်ထားတာကလည်း အလုပ်ကိစ္စပဲလေ၊ မင်းအဖို့မှာ မင်းဦးလေးရဲ့
အကျိုးစီးပွား အလုပ်ကိစ္စကို ပိုတောင်အာရုံစိုက်ရဦးမယ်၊ ပိုတောင်
အချိန်ပေးရဦးမယ်၊ တို့လို သူစိမ်းတောင်မှ အားတဲ့ရက်မှာ ဒီအလုပ်ကိစ္စကို
လှုပ်ရှားနေသေးရင် မင်းလည်း ပိုတောင်လှုပ်ရှားသင့်ပါသေး တယ်”

“အလုပ်ကိစ္စကော သေချာလား”

“အသေချာပဲ ဒီပိုင်လ်ကြီး ငါက ဘာလုပ်ဖို့လီ”

“မသိဘူးလေ”

“ရုံးကပိုင်လ်ဟာ ရုံးကိစ္စအပြင် ဘာများဖြစ်နိုင်သေးလို့လဲ”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားမှ ဘာအကြံအစည်တွေ
ဘာအချိန်းအချက်တွေ ရှိနေလို့လဲ လို့ တွေးနိုင်သေးတာပေါ့”

“ငါက ဒီအဘိုးအိုကြီး ဦးမြင့်နိုင်နဲ့ ဘာချိန်းချက်စရာရှိလဲဟဲ့၊
အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကိုမှ တန်း တွေးမိတာဟာ နင် ဂျေဝင်နေတာများလား
ကျော်စွာညို”

အစကတည်း ပုပ်စပ်နေတဲ့ ကျော်စွာညို့မျက်နှာဟာ
နီရဲရုံ့တွသွားပါသည်။ ဒေါသတွေ ကြီးလာကာ အသက်ရှူသံတွေပါ ပြင်းလာရင်း ..

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုကျ ပါးစပ်စည်းကမ်း မရှိဘူးဆို၊
ခင်ဗျားကျတော့ရော”

ငြိမ့်သည် သစ္စာရဲ့မျက်နှာပေါ်က မထိတထိ အနိုင်ပိုင်းပြောဆိုတဲ့
အမူအရာကိုလည်း ကောင်း၊ ကျော်စွာညို့မျက်နှာပေါ်က မခံမရပ်နိုင်အောင်
အထိနာပုံကိုလည်းကောင်း၊ တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ရယ်ချင်ပြီး ပြုံးစိစိ
ဖြစ်နေပါသည်။ တကယ်ကိုပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မတည့်ကြတာ။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မခံချင်အောင် ပြောနေကြတာ။

“မသိဘူးလေ၊ မင်းက အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိထင်နေတာကိုး”

“ကျွတ်”

“ကဲပါ၊ ဟောဒီမှာ ကိုယ့်ရဲ့အခန်းဖော် ငြိမ့်လေးခင်တဲ့၊ ညီမလေးလိုပဲ၊
ငြိမ့်ရေ ဒါက ကျော် စွာညို၊ မဟုတ်မခံလေး၊ ဘောစိရဲ့တူ... ဟင်း ဟင်း”

“သိပြီးပါပြီ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မိတ်ဆက်ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆက်ပေးမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... နင်ကလက်မြန်ခြေမြန်ရှိသားပဲ၊ ငြိမ့်က အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာဟဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ တစ်ခန်းတည်း ပေါင်းနေရတော့ မကြာခင်မှာပဲ ခင်ဗျားရဲ့အကျင့်ဆိုးတွေ ကူးကုန်နိုင်တဲ့ အနေအထား ရှိတယ်၊ ငြိမ့်ခင်လေး... ခင်ဗျားသူ့ကိုတော့ ကိုယ်ပေါင်းစိတ်ခွာ လုပ်ဗျာ”

ငြိမ့်က ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ရယ်နေပါသည်။

“နင် ငါ့ကို စကားပြောတဲ့လေသံ မျက်ခွက်နဲ့ ငြိမ့်ကို စကားပြောတဲ့လေသံ မျက်ခွက်ချင်းမ တူပါလား”

“ဟာ... ခင်ဗျားပါးစပ်က ရဲပြန်ပြီလား၊ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို ရှေ့ထားပြီး ပေါ်တင် ကြီး ရိသလိုပြောစရာလား၊ တစ်ဖက်ကို နည်းနည်း စာနာဦးမှပေါ့...ကျွတ်”

“စေတနာ မပိုနဲ့၊ ငြိမ့်က ငါ့ညီမလို ဖြစ်နေတာ၊ ငါဘာပြောပြော ဗွေမယူဘူး”

“ဒါက ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တာကို ခင်ဗျား လမ်းကြောင်းပေးပြီး ပြောနေတာ၊ သူ့စိတ်ထဲတော့ ဒီတိုင်းရှိချင်မှ ရှိမှာပေါ့”

“ငြိမ့်... သူ့ကို နည်းနည်းပြောပြလိုက်စမ်း၊ ဒီသတ္တဝါလေးက အမှန်တရားကို မတွေးတတ် မမြင်တတ်လွန်းလို့”

ငြိမ့်ကရယ်မောရင်း...

“သစ္စာနဲ့ ငြိမ့်က ညီအစ်မလိုပါပဲ ကိုကျော်စွာညို၊ သစ္စာက ငြိမ့်အပေါ်လည်း တအားကောင်းတာပါ”

ကျော်စွာညိုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။

“ဟင်... နင် သူ့ကိုတော့ ကန့်ကွက်သံ ထွက်မလာပါလား”

“သူ စကားပြောတာကိုလည်း ကြည့်လေ၊ ချိုသာတယ်
ယဉ်ကျေးတယ်လေ”

“ဟွန်း... မပြောချင်လို့နော် ကျော်စွာညို”

“ကဲ... ခင်ဗျား ရေချိုးနေတာကို မပြန်ဘဲ စောင့်နေရတာ က
ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ ဖိုင်လ် ပေးပြီး ပြန်မယ်ဆိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး”

“ဒီဦးမြင့်နိုင်ရဲ့ အိမ် ဒက်ကရေးရှင်း လုပ်တုန်းက အဖွဲ့ရဲ့ စူပါဗိုက်ဇာ
ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သိမလဲဗျာ၊ အဲဒီ ထဲမှာ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

သစ္စာက ဖိုင်လ်ကိုဖွင့်၍ စာရွက်တွေ လှန်နေရင်း

“အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဘူး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်က ပြင်ထားတဲ့အခန်းတစ်ခုကိုခုမှထပြီး
ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားရ မယ်ဆိုတာ သိကိုမသိလို့ စိတ်မဝင်စားတာ”

“ဪ... စူပါဗိုက်ဇာ ကိုကိုနိုင်ပဲ”

“ဒါကို ဒီထဲပါသားနဲ့ ကျွန်တော့ကိုမေးဖို့ စောင့်ခိုင်းထားတယ်
ဟုတ်လား”

“အဲဒီ တုန်းက မင်း ပါသေးလား”

“မပါဘူး”

“ပြန်စဉ်းစားပါအုံး၊ မင်းက ရုံးကိုဝင်လာကစတုန်းက မင်း အားနေရင်
သူများဂရုပဲတွေထဲ လည်း လိုက်ပါပြီး ကူပေးတတ်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီ ကိုတော့ မပါဘူး သေချာတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ပညာဝတီကွန်ဒို တစ်ခါမှ သွားမပြင်ဆင်ဖူးဘူး”

“အင်းလေ ... သေချာရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒါပဲလား”

“အင်း ... ဒါပဲ”

ကျော်စွာညိုသည် သစ္စာကို စူးစူးရဲရဲကြီး ဒေါတပွပွ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ သစ္စာက ခေါင်းကို ထုပ်ပေါင်းထားတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဖြုတ်လိုက်ကာ သူ့ဆံပင် တိုနဲ့နဲ့ စိုစိုစိစိလေးတွေကို ပွတ်သပ်နေပါသည်။

“ဒါကိုမေးဖို့ စောင့်နေခိုင်းတာ !!”

“အေးလေ”

“အဲဒါ ဖုန်းဆက်မေးလိုက်ပါလားဗျ”

“လာပို့နေမှပဲဟယ်၊ နင့်ပဲ မေးလိုက်တော့မှာပေါ့”

“ခင်ဗျား အသင့်ရှိနေရင်တော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားရေချိုးနေတဲ့ ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်ကို ထိုင်စောင့်ပေးရတာ ဟာ ဒါအတွက်ပဲ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သက်သက်မဲ့ကြောပြီး လက်ဆင်ပေးတာပေါ့”

“ဘာဆိုလဲ ကျော်စွာညိုရယ်”

“ဖုန်းဆက်မေးလို့ ရကိုရတယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ရဲ့အချိန်တွေကို cost လုပ်တဲ့သူ၊ အားအားလျားလျား အချိန်မပိုဘူး”

“အမလေး ကြီးကျယ်တော် မူပေတယ်၊ နင် cost လုပ်တော့ နင့်အချိန်တွေက ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးကြီးကြီးထိုက်လာသလဲ ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

ငြိမ့်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း နားထောင်ရင်း

ပျော်လည်းပျော်၊ ရပ်လည်းရယ်ရ၊ အလန့်တကြားလည်းဖြစ်ရ၊ မျက်နှာပူရနှင့်ပင်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာအောင်ပြောနေကြတာမှ အကျင့်ကိုပါလို့။ ရန်ပဲထ၊ ဖြစ် ထ၊ သတ်ကြတော့မလား မကြာ မကြာ ထင်မိသည်။ ရုပ်ကြီးတွေကလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မထေမဲ့မြင် စိန်ခေါ်သလို။

ကြားက မျက်နှာပူ အားနာနေရခက်လှတဲ့ ငြိမ့်က ပိုရင်းတဲ့ သစ္စာထက် ကျော်စွာညိုကို မျက်နှာပူကာ ထိုင်ရာကထထွက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အနေနှင့် ...

“ကိုကျော်စွာညို ကော်ဖီသောက်ပါလား၊ ငြိမ့် ဖျော်လိုက်မယ်”

“နေပါစေ ငြိမ့်ခင်လေး၊ ခုပဲသွားမှာပါ၊ မသောက်တော့ဘူး”

“ဟယ် ... ကျော်စွာညိုမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အသံချို့လှချည်လား”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒေါ်သစ္စာ၊ လူကြီးလိုမနေဘူး”

“နင်ပြောတော့ နင့်ထက် သုံးနှစ်ပဲ ကြီးဆို”

“သုံးနှစ်တော့ စောသေမှာပဲလေ”

“ကြည့်စမ်း၊ တရားမရှိလိုက်တာ ထင်ရှားနေပါရောလား၊ လူတွေဟာ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် အစဉ်လိုက် သေဆုံးကြ ကွယ်လွန်ကြတယ်လို့ နင့် ဘယ်သူပြောလဲ၊ ကွေးသောလက်မဆန့်ခင် နင် အရင်သေသွားနိုင်တာပဲ”

ကျော်စွာညိုက ထ၊ ရပ်လိုက်ကာ ...

“ဆန့်သောလက် မကွေးခင် ခင်ဗျားလည်း မရှေ့ဖို့ ဆုတောင်းပေါ့ဗျာ”

ကျော်စွာညိုက နှုတ်ဆက်မနေတော့ဘဲ ငြိမ့်ကိုတော့ အားနာတဲ့ နှုတ်ဆက်ကြည့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ အခန်းတံခါးဆွဲ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

